

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 35—	Ἑτησίᾳ.. Φεράγῃ 25.—
Ἑξαμηνίῳ 14.—	Ἑξαμηνίῳ 14.—
Τριμηνίῳ 7,50	Τριμηνίῳ 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 37

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔδινε φτερὰ στὰ πόδια τοῦ Φρέδου καὶ ἔτρεχε νὰ φτάσῃ στὴν πλατεία Ἀγίου Μιχαήλ, ἐνῷ οἱ διαδάτες κοιτάζαν ἑαυρισμένοι τὴ μικρὴ αὐτὴ πλύστρα, ποὺ στράπατσάριζε ὅλο τὸν κόσμον μὲ τὸ μεγάλον τῆς πανέρι.

Ἀποροφῆμενός ἀπ' τὴς σκέψεις του, λησμονοῦσε ὅτι ἦταν ντυμένος κορίτσι καὶ ἔτρεχε μὲ μεγάλες δρασκελιές, ποὺ μπορούσαν νὰ γεννήσουν ὑποψίες σ' ἓναν ἄνθρωπον, ποὺ ξέρει ἀπὸ τέτοιες κατεργαριές.

Εὐτυχῶς ὅμως τὸ μάτι του ἔπεσε σ' ἓναν καθρέφτη, εἶδε τὸ εἶδωλό του, συνήλθε καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμον του μὲ τρόπο πῶς τοπεινὸ καὶ λιγώτερον ἀγορίστικο.

Ἐχόντας πεποίθησιν στὴν ἐπιτυχία τῆς νέας του φορεσίας, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν εἶχε ἀπόφαση νὰ μπῇ θαρρετὰ στὸ σπίτι τῶν παλιῶν τὸν ἀφεντικῶν, τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἦταν ὅλοι καθισμένοι στὸ τραπέζι.

Ἦθελε νὰ κοροϊδέψῃ τὴν μοχθηρὴ Μελανία καὶ συλλογιζόταν.

— Πάντα θὰ βρῶ τρόπο νὰ πῶ στὸν Ἰουλιανὸν ὅτι ἔχω νὰ τοῦ πῶ.

Ἐφτασε. Ἀνέβηκε, χτυπώντας τὸ πανέρι του στοὺς τοίχους, τὴν κυκλικὴ σκάλα ποὺ ᾤθαζε στὸ σπίτι τοῦ Ἀζάρ καὶ χτύπησε.

— Ἐμπρός! φώναξε μὲ φωνὴ φιλὴ καὶ ἀντιπαθητικὴ, ποὺ ὁ Φρέδος τὴ γνώρισε ἀμέσως. ἦταν ἡ φωνὴ τῆς κακότροπης Μελανίας.

Καθὼς τῷχε προβλέψει, ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν καθισμένο γύρω στὸ στρογγυλὸ τραπέζι, ὅπου ἄλλοτε εἶχε κ' αὐτὸς τὴ θέσιν του.

Εὐθὺς μόλις μπῆκε καὶ ἔρριψε ἓνα βλέμμα, ἔβγαλε ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφίσας: ὁ Ἰουλιανὸς ἦταν ἐκεῖ· δὲν ἦταν ἀρπαγμένος, οὔτε σκοτωμένος,

οὔτε κἂν ἄρρωστος. Ὡστε ἦταν ἀκόμη καλός.

Ἐνῷ τὸ παιδί στεκόταν στὴν πόρτα, ἀμίλητο, ἀκίνητο, χαρούμενον ποὺ ἔβλεπε τὸν Ἰουλιανόν, καὶ ἔρριχνε περίεργα βλέμματα στὴ Σεσίλη, ποὺ εἶχε μεγαλώσει καὶ εἶχε γίνῃ ἀκόμη πῶς ὡμορφῇ, ἡ κυρά — Ἀζάρ φώναξε:

— Μπα! ἡ πλύστρα!.. Ἡ κυρία Μαλέγκρ ἄλλαξε προσωπικόν; Δὲ σ' ἔχω ξαναῖδε, μικρὴ μου.

Τὸνομα «Μαλέγκρ» ἔκαμε τὸ Φρέδο νὰ αἰσθανθῇ χαρά. Νὰ ποῦ τὸ εἰ-

— Μαῦ, ἡ πλύστρα!.. (Σελ. 289 στ. 6')

νοοῦσε ἡ τύχη: Ἡ κυρία Ἀζάρ ἦταν πελάτισσα τῆς κυρίας Μαλέγκρ. Μὲ ἀπάθεια λοιπὸν ἀπάντησε:

— Ναι, κυρία.. Εἶμαι καινούργια στῆς κυρίας Μαλέγκρ.

Περὶ τὸ νὰ τὸ ποῦμε, ἡ κακότροπη γυναῖκα δὲν ἄφησε νὰ τῆς φύγῃ ἡ εὐκυρία χωρὶς εἰς σχετικὰς γυρίσεις. Ἐκλείσε τὸνα τῆς μάτι, κατὰ τὴ συνήθειά της, καὶ φώναξε:

— Δὲν εἶναι κατάστασις αὐτὴ, νῆρ-χωνται νὰ μᾶς κόβουν ἀπάνω στὸ φαί. Ἐσένα, μικρὴ, θὰ σοῦ ἄξιζε νὰ σὲ κάμω νὰ ξαναρθῇς ἄλλῃ ὥρᾳ!

— Δὲν ἤξερα, κυρία, ἀπάντησε δειλὰ ὁ Φρέδος... Ἐγὼ ἔρχομαι ὅταν μὲ

διατάζουν. Ἡ κυρία Μαλέγκρ μοῦ εἶπε..

— Καλὰ!.. Ἀς τὰ λόγια τώρα... Περίμενε νὰ ἐτοιμάσω τὰ ροῦχα.

Ἀφῆσε τὴν πετσέτα τῆς στὸ τραπέζι καὶ βγήκε φωνάζοντας τὴ Σεσίλη:

— Ἐλα μαζί μου, Σεσίλη!.. Καὶ σύ, μικρὴ, σὲ σοῦ ἔδω' ὅταν τὰ ἐτοιμάσω, θὰ σοῦ φωνάξω.

Ἡ τύχη τᾶφερνε θαυμάσια. Ὁ Φρέδος ἔμενε μόνος μὲ τὸν Ἰουλιανόν καὶ τὸν κύρ-Ἀζάρ, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν τὸ φαγητὸ τους, χωρὶς νὰ τὸν προσέχουν.

Μόλις ὁ Φρέδος ἐδεδαίωθη ὅτι ἡ Μελανία δὲν θὰ τὸν ἀκούει, πλησίασε τὸν Ἰουλιανόν, τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμον καὶ τοῦ εἶπε, μὲ τὴ φυσικὴ του φωνή:

— Ἰουλιανέ... ἄκου δῶ... Ἐγὼ ὁ Φρέδος, σοῦ μιλῶ.

Ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ὁ μαραγκὸς τινάχτηκαν πάνω στὶς καρέκλες τους.

— Τι! ἔκαμε σαστισμένος ὁ Ἀζάρ.

— Ὁ Φρέδος!.. μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα;

— Ναι, εἶπε τὸ παιδί καὶ τοὺς ἔκαμε νόημα νὰ μιλοῦν σιγώτερα...

Φόρεσα αὐτὰ τὰ ροῦχα γιὰ νάρθω νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶν' ἀνάγκη νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπ' τὸ Παρίσι, νὰ πᾶς νὰ κρυφτῇς στὴν ἐξοχή, καμνιὰ δεκαπενταρὶ μέρες, ὡς τὴς 25 Μαΐου.

Ὁ μαραγκὸς τᾶχε χάσει — ὅπως, ἄλλωστε, ἦταν φυσικόν, γιὰτὶ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος δὲν ἤξερε τίποτα σχετικόν.

Πιστὸς στὴν ὑπόσχεσιν, ποὺ εἶχε δώσει στὸ φίλον του, ὁ Ἰουλιανὸς δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀφεντικόν του, οὔτε γιὰ τὸ γράμμα, οὔτε γιὰ τὴν κληρονομιά, οὔτε γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ τὸν εἶχαν ἀπειλήσει ἀπὸ τὴ γύφτα ἐπεινὴ, ποὺ εἶχε ἰδῇ τοὺς κακούργους νὰ τὸν παραμονεύουν στὴν αὐλή.

Γιὰτὸ ὁ κύρ-Ἀζάρ, ἄνθρωπος εἰρηνικὸς ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ σκοτοῦρες, ἄνοιξε τότε τὰ μάτια του καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτον: νὰ βλέπῃ τὸ Φρέδο νὰ ξεφυτρῶνῃ μὲς στὸ σπίτι του, ντυμένος κοριτσίστικα!

Ἰταρ' ἀπ' τὸ βραδυνὸ ἐκεῖνο ἐπει-

σώδιο με τη σφουρίχτρα, ο αγαθός μα-
ραγκός δε μπορούσε να θυμηθῇ τὸ
Φρέδο χωρίς κάποιο τρόμο: τοῦ θύ-
μιζε τόσο πολὺ τὸν φοβερό του πατέρα.

— Ἐπὶ τέλους, ῥώτησε, τί σημαί-
νουν ὅλ' αὐτά;... Γιατί πρέπει νὰ φύ-
γῃ ὁ Ἰουλιανός; Γιατί ἤρθε μ' αὐτὰ
τὰ ῥόδια;

Ὁ Φρέδος ἔκαμε πάλι νόημα στὸ
μαραγκὸ νὰ μιλή σιγώτερα.

— Ὁ Ἰουλιανός θὰ σὰς ἐξηγήσει,
εἶπε σιγά. Σὰς τὸ ξαναλέω ὅμως, εἴν-
ἀνάγκη νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ νὰ
φοντίσῃ ὅσο μπορεῖ νὰ μὴν πάρῃ κα-
νεῖς εἰδητή πὼς ἔφυγε. Κινδυνεύει ἡ
ζωή του, καταλαβαίνετε; ἡ ζωὴ του!

Δὲ μπόρεσε νὰ πῇ περισσότερα, γιατί
ἡ φωνὴ τῆς Μελανίας τὸν καλοῦσε:

— Ἐ, μικρή!... Πότε θὰ εὐαρεστη-
θῇς ἀπὸ κοπιᾶσθαι; Σὲ περιμένω!

Ὁ Φρέδος ἔτρεξε καὶ ἔβηκε τὴ Με-
λανία καὶ τὴ Σεσίλη μέσα σ' ἓνα σωρὸ
ἀπὸ λερωμένα ἀσπρόρ-
ρουχα.

Μόλις ἡ Μελανία εἶδε
τὸ παιδί, ποὺ τὸ περ-
νοῦσε γιὰ ὑπάλληλο τῆς
κυρίας Μαλέγκρ, ἄρχισε
μπροστὰ του νὰ μετρά τ'
ἀσπρόρρουχα καὶ νὰ τὰ
βάξῃ στὸ πανέρι του.

— Ἐξὲ καμίζόλες. Τρεῖς σκοῦφοι τῆς νο-
κτός. Δυὸ παντελόνια. Δέκα πετσέτες.

Ἐνῶ ὁ Φρέδος ἐπρόσεχε σ' αὐτὴ τὴν ἀ-
παριθμηση, συγχρόνως ἔκανε καὶ νόημα στὸν
Ἰουλιανὸ ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἡ Με-
λανία τὸ παρετήρησε καὶ αὐτὸ.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, μικρή!... Ποῦ τὰ-
χεις τὰ μυαλά σου;... Ἐγὼ σοῦ μετρώ
τὰ ῥόδια καὶ σὺ κοιτᾷς πίσω σου!

— Μὰ προσέχω, κυρία, ἀπήντησε ὁ
Φρέδος... Τώρα ἐλέγχετε «δῶδεκα κου-
ζινόπανα».

Σὲ λίγα λεπτά τὸ πανέρι τοῦ Φρέ-
δου ἦταν γεμάτο ὡς ἐπάνω καὶ ὅταν ἐ-
δοκίμασε νὰ τὸ σηκώσῃ εἶδε ὅτι ἦταν
φοβερά βαρὺ.

Ἡ Σεσίλη τὸ παρετήρησε:

— Μαμά, εἶπε, τὸ κορίτσι δὲ θὰ μπο-
ρέσει νὰ τὸ σηκώσῃ αὐτὸ τὸ πανέρι.
Εἶναι πολὺ βαρὺ.

— Μπα! ἀπάντησε ἡ κακὴ γυναίκα.
Πρέπει νὰ τὰ πάρῃ ὅλα τὰ ῥόδια, γιατί
κάθου-γύρευε πότε θὰ ξαναρθῇ!... Τὴν
ἔβλεπε ἐγὼ τὴν κυρία Μαλέγκρ... Δὲν
μὰς νοιάζεται πολὺ.

Τότε ὁ Ἰουλιανὸς μπῆκε στὴ μέση.

— Θὰ τὴ βοθηθῶ ἐγὼ νὰ τὸ κατε-
βάσῃ ἀπ' τὴ σκάλα, εἶπε.

Ἡ Μελανία σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὅπως θέλεις... Μὰ δὲ χρειάζεται
καὶ τόσο καλωσύνη!

Ὁ Φρέδος καὶ ὁ μαθητευόμενος ἔ-
πιασαν τὸ πανέρι ἀπ' τὴν δυὸ μεριές.

Ὅταν τὸ κατέβασαν ἀπ' τὴ σκάλα,
ὁ Φρέδος εἶπε:

— Φύγε, φύγε ἀμέσως, μὴ χάνεις
στιγμὴ, γιατί ἔξω πὼς οἱ ἐχθροὶ σου
θὰ βάλουν ὅλα τους τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ
σ' ἐξοντώσουν. Θαῦμα εἶναι πὼς ἐγλύ-
τωσες ὡς τώρα.

— Σὲ σένα τὸ χρωστῶ! ἀπάντησε
ζωηρὰ ὁ Ἰουλιανός. Σοῦγραφα τ' ἀ-
πρόοπτα ποὺ μοῦ συνέβησαν. Δὲν ξέ-
ρεις ὅμως, ὅτι καὶ πάλι εἶδα τὴ νύχτα
κάτι σκιὰς νὰ τριγυρίζουν στὴν αὐλή.
Τόπα στὸν κύρ-Ἀζάρ καὶ πῆρε δεύτε-
ρο σκυλί. Τὸ φαρμάκωσαν ὅμως καὶ
αὐτό. Χθὲς τὴ νύχτα δοκίμασαν νὰ μοῦ
σπάσουν τὸν παρὰθυρό μου. Εὐτυχῶς
εἶναι στερεὸ καὶ τὸ ἔχω κλείσει με σιδε-
ρένιες ἀμπέρρες.

— Βλέπεις λοιπόν, εἶπε ὁ Φρέδος,
δὲν πρέπει νὰ χάνεις στιγμὴ.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκούστηκαν βή-
ματα στὴ σκάλα.

— Εἶναι ὁ κύρ-Ἀζάρ, μουρμούρισε
ὁ Ἰουλιανός.

«Κιτρακὺ ἦτε 'ς ἓναν κῆπο...»

— Ἀκόμη καλύτερα! ἀπάντησε ὁ
Φρέδος, θὰ τὸν κατ'έρω νὰ σὲ διώξῃ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ σὲ περιττές
ἐξηγήσεις, ὁ Φρέδος, πλησίασε τὸ μα-
ραγκό, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κοι-
τάζῃ μ' ἐκπληξή, καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Ἀζάρ, ὁ Ἰουλιανὸς πρέπει
νὰ φύγῃ, ἀν δὲ θέλετε νὰ πάθῃ καμ-
μιὰ συμφορά. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σὰς ἐ-
ξηγήσω, μὰ εἶναι ἀπαρτῆτο νὰ φύγῃ
ἀπ' τὸ Παρίσι, σήμερα νύκτας, σὲ μιὰ
ὥρα, καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ πάρῃ εἰδητή
ἀν ἔφυγε καὶ ποῦ πάει.

Ὁ αγαθὸς μαραγκὸς δὲν ἦταν, κα-
θὼς ξέρομε, ἄνθρωπος τολμηρῶν ἀ-
ποφάσεων. Ὅσο ὅσο ἡ ἐπιμονὴ τοῦ παι-
διοῦ τοῦκαμ' ἐντύπωση καὶ μουρμούρισε:

— Εἶναι ἀστεῖο πράγμα ν' ἀκούω
ἓνα παιδάκι σὰν καὶ σένα!

— Μὰ εἴν' ἀνάγκη, κύριε Ἀζάρ!..
Σὰς βεβαιώνω!

Ὁ κύρ-Ἀζάρ, ποὺ ἤξερε τίς σχέσεις
τοῦ παλιοῦ του μαθητευομένου με τοὺς
συμμορίτες τῆς Μαύρης Μάσκας, φο-
βήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος τοῦ Φρέδου.

Τὶ εἶδους ἀνάγκη ἦταν αὐτὴ;
Ἐβλεπε τὸ κεφάλι τοῦ ὁ Ἀζάρ καὶ

βρισκόταν σὲ φοβερὴ ἀμηχανία.

Τέλος ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ, ἀργά,
σὰ νὰ ἐκρόκειτο νὰ λύσῃ τὸ δυσκολώ-
τερο πρόβλημα τοῦ κόσμου.

— Ἀφοῦ εἴν' ἀνάγκη, μπορεῖ νὰ γίνῃ
καὶ ἔτσι. Τ' ἀπόγευμα θὰ στείλω μιὰ
ντουλάπα στὸν φίλου μου Γουσταῦ, οὐ
στὸ μπακάλικο ἢ «Χαρυχὴ». Εἶναι
τέσσερες λεῦγες μακρὰ ἀπ' ἐδῶ.

— Θαυμάσια! ἔκαμε ὁ Φρέδος.

— Ὁ Ἰουλιανός θὰ μπορούσε νὰ δ-
δηγῇ τὸ καροτσάκι.

— Ὅχι! εἶπε ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν.
Ὁ Ἰουλιανός δὲ θὰ δηγήσῃ τὸ καρ-
ροτσάκι, ἀλλὰ θὰ μὴ μέσῃ στὴ ντου-
λάπα. Καὶ ἔτσι, ἀν τὸν παραρῶνα ἐδῶ
τριγύρω, — καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ πιθα-
νὸ — δὲ θὰ παρουν εἰδηση πὼς ἔφυγε.

— Πολὺ σωστά! ἔκαμε ὁ Ἰουλιανός,
ποὺ ἐθόκμαζε τὴ φαντασία καὶ τὴν ἐ-
ξυπνάδα τοῦ φίλου του.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀζάρ, ὑποχώρησε σ' ὅλα.

— Ἔστω! εἶπε, θὰ
χωθῇ μέσα στὴ ντου-
λάπα. Θὰ τοῦ δώσω ἓνα
γραμματάκι γιὰ τὸ Γου-
σταῦ καὶ αὐτὸς θὰ τὸν
κρύψει σπιτί του ὅσον
καιρὸ χρειάζεται.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν
ἐπεδοκίμασε ἐντελῶς τὸ
σχέδιο αὐτό. Πήδησε
στὸ λαιμὸ τοῦ κύρ-Ἀ-
ζάρ καὶ τοῦδωσε ἀπὸ ἓνα
δυνατὸ φιλὸ σὲ κάθε μά-
γουλο.

Εὐτυχῶς ἡ κακό-
τροπη Μελανία, ποὺ
ἦταν ἀπασχολημένη στὸ
μαγερεῖο τῆς, δὲν εἶδε αὐτὴ τὴ σκη-
νὴ, γιατί σὰς ἄφινω νὰ φαντασθῇτε τί
ἦταν ἱκανὴ νὰ κάμῃ, ἀν ἔδλεπε τὸν
ἄνδρα τῆς νὰ φιλεῖται ἀπὸ μιὰ μι-
κρὴ πλύστρα, ποὺ οὔτε κἀν τὴν ἐ-
γνώριζε!

Ὁ Φρέδος εἶχε τακτοποιήσει καὶ
αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τοῦ ἔμενε τώρα τὸ
τελευταῖο καὶ σπουδαιότερο: νὰ πάρῃ
πίσω τὴν κασσετίνα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Τὸ δωμάτιο τοῦ Βασιλιά.

Ὅλη τὴν ἀκόλουθη ἑβδομάδα ἡ μι-
κρὴ πλύστρα μετὰ τὸ πανέρι τῆς βρισκόταν
διαρκῶς στὴ συνοικία τῆς Μαύρης
Μάσκας.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν, ἀσφαλισμένος
κάτω ἀπ' τὰ κοριτσίστικα ῥόδια του,
εἶχε τὴν τόλμην νὰ μπαῖνῃ καὶ στὴν «Ἀ-
φθονία» ἀκόμη, μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ
ἔβρισκε ἐκεῖ τὸ Σνάχτη. Γιατί, καθὼς
τὸ εἶχε πεῖ στὸ Φιδέ, ἐννοοῦσε μετὰ κά-
θε τρόπο ν' ἀνακαλύψῃ τὴ μυστηριώ-
δη κατοικία τοῦ βασιλιά.

Ὅπως συμβαίνει τίς περισσότερες
φορὲς, ἡ μεγάλῃ του τόλμῃ στάθηκε
καὶ σωτηρία του. Ὁ Σνάχτης, συνα-

τώντας διαρκῶς τὴ μικρὴ αὐτὴ πλύ-
στρα, ποὺ τὸν πλησίαζε ἄφοβα καὶ δὲν
τὸν ἀπόφευγε καθόλου δὲν ὑποφιά-
στηκε οὔτε στιγμὴ ὅτι μπορούσε ποτὲ
κάτω ἀπ' τὰ ῥόδια ἐκεῖνα νὰ ναι κρυμ-
μένος ὁ Φρέδος.

Ἀκόμη περισσότερο, στὴν «Ἀφθο-
νία» καθὼς καὶ στ' ἄλλα ξενοδοχεῖα τῆς
συνοικίας, συνείθισαν τίς ἐπισκέψεις
τῆς μικρῆς πλύστρας, ποὺ ἐρχόταν νὰ
προσφέρῃ τίς ὑπηρεσίες τῆς ἐκ μέρους
τῆς κυρίας Μαλέγκρ.

Οἱ ξενοδόχοι καὶ οἱ ξενοδόχες ἄφι-
ναν, χωρὶς καμμιὰ δυσπιστία, τὸ παιδί
νὰ μπαῖνῃ σ' ὅλα τὰ δωμάτια γιὰ νὰ
παῖρῃ τὰ ῥόδια τῶν νοικιάρηδων.

Ὁ Φρέδος, χωρὶς ν' ἀπογοητεύεται
ἀπ' τίς πρώτες ἀποτυχίες καὶ χωρὶς
νὰ δειλιάζει ἀπ' τοὺς κινδύνους ποὺ τὸν
ἀπειλοῦσαν, ἀν τυχόν τὸν ἐγνώριζαν,
δὲν ἄφινε στιγμὴ χωρὶς νὰ παρακο-
λουθῇ τὸ βασιλιά καὶ τὸν πιστό του
φίλο Γιακά.

Μὰ καὶ ὁ βασιλιάς εἶχε πάρει ὅλα τὰ
μέτρα του. Καὶ ἀπὸ φυσικὸ του καὶ ἐξ
αἰτίας τῆς θέσεώς του, ἦταν πολὺ δύσ-
πιστος. Γι' αὐτὸ, μ' ὅλη του τὴν τόλ-
μην καὶ τὰ κοριτσίστικα ῥόδια του, ὁ
γιὸς τοῦ Δυρμπάν δὲν κατόρθωνε ν'
ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιο τοῦ κακούρ-
γου, τὸ δωμάτιο ὅπου κοιμῶταν καὶ
ὅπου βέβαια θ' ἄφινε καὶ τὴν πολύτιμην
κασσετίνα.

Ἀπὸ μακρὰ, μετὰ πολλὰς προφυλά-
ξεις μπορούσε νὰ παρακολουθῇ τὸ
Σνάχτη στὶς διάφορες ἀσχολίες του.
Τὸν ἔβλεπε νὰ μπαῖνῃ στὴν «Ἀφθο-
νία», ποτὲ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τὸν
παρακολουθῇ ὅταν ἔβγαине.

Ἀλλοτε ἔπαιρνε ἓνα ἀμάξι καὶ κα-
τέβαινε σ' ἓνα δρόμο μετὰ διπλὴ διέξοδο.
Ἄλλοτε ἔμπαινε σ' ἄγνωστο σπιτί, ὅπου
ὁ Φρέδος δὲν τόλμοιτο νὰ μπῇ.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε ἔτσι καὶ κάθε
βράδυ ὁ Φρέδος ἔβρισκε τὸ Φιδέ στὴν
ταβέρνα τῆς πλατείας Μωμπέρ καὶ τοῦ
διηγόταν μετὰ λύπη τίς ἀποτυχίες του.

Ὁ Φιδὲς ἔβρισκε φυσικώτατες αὐ-
τὰς τίς ἀποτυχίες.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Εἶχα γυρίσει μ' ἔκσταση
καὶ θυμασμό τὰ μάτια
στοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ
τάσσερόφωτα παλάτια.

Ξάφνου, ἐν ἄστρο χάνεται
γλυστρώντας ὡσάν κάδι.
Γύρω στὴ θέσιν τοῦ ἐρημιά
ξανένα φῶς σκοτάδι.

Κι' εἶπα: πὼς μοιάζει μ' ὄνειρο,
γλυκό, τᾶστρο ποῦ σβύνει
καὶ σβύνοντας, τριγύρω μας
λύπη, σκοτάδι ἀφίνει!..»

ΜΗΤΣΑ Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἡ νύχτα ἦταν ἡσυχὴ καὶ σκοτεινὴ.
Δὲν εἶχε φεγγάρι καὶ τ' ἄπειρα ἄστρα
ἐλαμπύριζαν ζωηρὰ πάνω στὸ στερέω-
μα, ποὺ ἦταν σὰ μαῦρο βελούδο κεν-
τημένο μ' ἀσημένιες πούλιες. Ἡ θά-
λασσα ἀπλωνόταν ἐμπρὸς μας ὁρά-
τη, καθόμαστε ὅλοι στὴν ταρατσα μας,
καὶ ἀκούγονταν, γεμάτος μυστήριο, ὁ
φλοῖσδος τῆς, ποὺ ἄρχιζε, σιγαλὸς καὶ
μουσικός, κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας καὶ
ἔφευγε καὶ ἔχανόταν πέρα στὴν ἀτέ-
λειωτη ἀμμουδιά. Κάπου κοντὰ ἀ-
κουγόταν τὸ κύμα νὰ παφλάζῃ ἥρεμα
καὶ χαϊδευτικά, καθὼς φιλοῦσε κάποια
βάρκα δεμένη στὸ βραχίονα τοῦ λιμα-
νιοῦ. Ἦταν μιὰ ἥρεμην μουσικὴ, πού,
καθὼς προερχόταν ἀπὸ ἄρατη πηγὴ,
σκορποῦσε γύρω τὸ μυστήριον καὶ τὴν
ἔκσταση.

Ἐξαφνα, ἐκεῖ μακρὰ, ἄρχισε νὰ δια-
κρίνεται, σὰ σκοτεινὸς ἐπιμήκης ὄγ-
κος, ὁ μεγάλος βραχίονας τοῦ λιμα-
νιοῦ. Μιὰ λάμψη ἀπὸ πίσω του τὸν ἔ-
κανε νὰ ξεχωρίξῃ μέσα στὸ σκοτάδι.
Κοιτάξαμε περίεργοι.

— Ἀ! τὸ πυροφάνι!

Εἶχε βγῇ, γλυστρώντας σιωπηλὰ καὶ
ἀθόρυβα πάνω στὰ νερά καὶ ποτίζον-
τας, θάλεγε καιεῖς, μετὰ φῶς τὰ βύθη,
σὰν ἓνα ὑπερφυσικὸ ἔρπετό μετὰ φωτει-
νὰ μάτια, ποὺ ζητᾷ μέσ' στὴ νύχτα τὴν
τροφή του. Μετὰ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ-
ρεμία μπῆκε μέσα στὸ λιμάνι. Στὸ διά-
βα τὸν ξεχωρίζουν οἱ σιλουέττες τῶν
καϊκιῶν. Τώρα φῶτιος τὸ Ἀδριατικὸ
ποὺ εἶχε ἔρθει προχτές. Τώρα τὸ με-
γάλο ιστιοφόρο ποὺ εἶναι ἀραγμένο
δίπλα του. Καὶ προχωρεῖ, σκορπίζον-
τας γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ φῶς καὶ ἀφίγον-
τας πάλι πίσω τὸ βαθύτατο σκοτάδι.

Διευθύνεται πρὸς τὴν προκομαίαν καί,
πρὶν ἀνέλα ἀράχῃ, τὸ φῶς τὸν σβύνει
ἐξαρνικά. Τὸ χάσαμε. Τώρα θ' ἀπο-
κοιμηθῇ καὶ αὐτό, ὅπως κοιμῶνται τό-
σες μεγάλες σιλουέττες, σκοτεινὲς καὶ
σιωπηλές, μέσα στὴν ἀθόρυβη καὶ ἀσε-
λην νύχτα.

Γυρίζουμε τὰ μάτια μας ἄλλοι.

— Πατέρα, ἐκεῖ θὰ βγῇ τὸ φεγγάρι!
Ὁ πατέρας γυρίζει ἀπορώντας καὶ
κοιτάζει ἐκεῖ ποὺ ἔδειχνε τὸ δάχτυλο
τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ. Ἐκεῖ κάτω, μέσα
στὸ σκοτάδι, ξεχωρίζει ὁ κάθος ἀναθό-
ριστος, σὰ ῥύγχος ἐνὸς ἀοράτου θαλασ-
σινοῦ θηρίου. Κι' ἀπάνω ἀπ' τὸν κάθο,
μιὰ λάμψη ἀκριβὸς ὅμοια μετὰ τὴν ὥχρην
λάμψη ποὺ σκορπίζεται πάνω ἀπ' τὰ
βουνὰ προτοῦ βγῇ τὸ φεγγάρι. Κι' ἡ
λάμψη αὐτὴ ὅλο καὶ γίνεται ζωηρότε-
ρη καὶ φαίνεται σὰ νὰ προχωρῇ πρὸς
τὴν ἄκρην τοῦ κάθου.

— Περίεργο! Τὸ φεγγάρι δὲ μπορεί
νὰ βγαίνει ἀπ' τὸν κάθο! Τί φῶς νὰ
ναῖ αὐτό;

Κι' ὅλοι καρφώνουμε τὰ μάτια μας
καὶ πέρα. Ἡ λάμψη προχωρεῖ πάντα
καὶ τώρα ξεχωρίζει καθαρά ἡ ἄκρην τοῦ
κάθου, σκοτεινὴ μέσα στὴ χρυσὴ ἀπ'
τίς φωτεινὲς ἀνταύγειες θάλασσα. Ὁ
μικρὸς ἀδερφός διατυπώνει ἐλεύθερα
τίς σκέψεις του, γεμάτος, ὅπως πάντα,
φαντασία:

— Πατέρα, μὴν εἶναι ἡφαίστειο;
— Ποὺ βρέθηκε ἡφαίστειο στὸν κά-
θο μας; Μὴ λὲς ἀνοησίες.

Μὰ ὁ μικρὸς δὲν ἀφίνει εὐκολὰ τίς
ιδέες του. Ἐνῶ ὅλοι εἴμαστε προσηλω-
μένοι στὸ ἀνεξήγητο ἐκεῖνο νυκτερινὸ
θέαμα, αὐτὸς ἀναμασσᾷ σιγά-σιγά καὶ
συλλαβιστὰ τὴ λέξη «ἡφαίστειο». Δίχως
ἄλλο τώρα ἔχει πεποίθησιν πὼς βλέπει
ἐμπρὸς του τὸ Βεζούβιο μετὰ τίς λάμψεις
καὶ τίς ἐκρήξεις του καὶ ὅλες τίς σχε-
τικὲς ἱστορίες ποὺ ἔχει ἀκούσει νὰ
διηγούνται.

— Πορκαγὰ σὲ κάποιο δάσος! λέει
ὁ Γιῶργος καὶ κοιτάζει ἐρωτηματικὰ
τὸν πατέρα.

— Ὁ κάθος δὲν ἔχει δάση. Δὲν τὸν
ἔχεις δεῖ μέρα ποὺ εἶναι δόλογυμνος,
«ἀπεφλωμένος» ὅπως λέν οἱ δάσκαλοι;

Ὅστε καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση δὲ στέκει.
Μὰ σὲ λίγο τὸ θέαμα παίρνει ἄλλη φά-
ση. Ἡ λάμψη τώρα προχωρεῖ τόσο
πολύ, ὥστε ἔχει ὀχτὴ ἔξω ἀπ' τὸν κάθο
καὶ φαίνεται, ζωηρὴ καὶ μεγαλόπρεπη,
καταμεσὶς στὴ θάλασσα, σκορπίζοντας
γύρω τῆς ἀνταύγειες καὶ ἀκτίνες. Ὅστε
ἡ φωτιὰ δὲν προέρχεται ἀπ' τὴ στεριά.
Καίει μέσα στὴ θάλασσα, στὸ νερό!

Ὁ μικρὸς ἀδερφός, πετάχεται ἀπά-
νω τρομαγμένος, πιάνει τὸν πατέρα
ἐξαφνὰ ἀπ' τὸ χέρι καὶ φωνάζει:

— Πατέρα, ἐπιάσε φωτιὰ ἡ θάλασ-
σα!.. Θυμάσαι ποὺ τόλεγε ὁ θεὸς;

Κι' εἶχε ἓνα ὕψος, σὰ νὰ ἔδλεπε τώρα
νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ μεγάλο δυστύ-
χημα ποὺ φοβόταν ἀπὸ πολλὸν καιρό.
Γιατὶ κάποτε ὁ θεὸς τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι
ἡ θάλασσα εἶναι ἀπὸ οἰνόπνευμα καὶ
ὅτι ἀρκεῖ ἓνα σπέρτο νὰ ρίξῃ καιεῖς,
γιὰ νὰ πυροποληθῇ σὲ λίγην ὥρην ὅλο τὸ
λιμάνι, ὅλη ἡ θάλασσα, ὅλη ἡ οἰκου-
μένη καὶ μεις, φυσικά, μαζί. Κι' ὁ μι-
κρός, βλέποντας τὴν ἀνεξήγητη αὐτὴ
φωτιὰ καταμεσὶς στὴ θάλασσα, τόσο
μεγάλῃ καὶ ζωηρῇ, θυμήθηκε τὴν πα-
λιά ἱστορίαν τοῦ θεοῦ. Κι' ἦταν κατα-
φοβισμένος.

Ὅσο ὅσο ἡ φωτιὰ ἐμεγάλωνε μέσα
στὴν ἔρημην καὶ σιωπηλὴν νύχτα καὶ
εἶχε κατὰ τὸ μυστηριώδες.

Ἐξαφνα ἀκούσαμε φωνὲς βαρβαρί-
δων στὸ σκοτεινὸ λιμάνι, ὕστερα σχοι-
νιά, πού, καθὼς λυνόταν, ἔφεφταν,
πλάφ, μετὰ τὸν ἰδιαίτερον ἐκεῖνο κρότο
πάνω στὸ νερό, ὕστερα κομπὰ νὰ λά-
μουνον βιαστικά. Σὲ λίγο τρεῖς-τέσσερες
βάρκες ἔβγαιναν ἀπ' τὸ λιμάνι καὶ ἔ-
τρεχαν, μελανὲς μέσα στίς χρυσοὺς ἀν-

ταύγεις, πρὸς τὸ κατάφωτο ἐκείνο σημείο.

Πέσαμε νὰ κοιμηθούμε—εἶχαν περάσει πιά τὰ μεσάνυχτα—καὶ καθένας μας θὰ εἶδε στὸν ὕπνο του κ' ἀπὸ μίαν ἐξήγησιν τοῦ θεάματος ἐκείνου, ποὺ πρώτη φορὰ εἶχαν δεῖ τὰ μάτια μας. Μὰ τὸ πρῶτ' ἐκείνην ἡμέραν, καθὼς τρέξαμε στὴν ταράτσα, εἶδαμε τὴ βενζινακάτο τοῦ λιμεναρχείου νὰ ῥομουλκῇ, ἀργὰ καὶ μελαγχολικά, ἕνα πλοῖο ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε μείνει παρὰ τὸ σιδερένιο σκάφος, ἕνα πένθιμο λείψανο πλοίου, οἰκτρὸ καὶ παραμορφωμένο, δίχως κατάρτι, δίχως καπνοδόχο, δίχως γέφυρες. Ἕνας μαῦρος σωρὸς ἀπὸ κάθε λογῆς ὀλικά, φαινόταν στὴ θέση τοῦ καταστρώματος καὶ μέσ' ἀπ' τὸ βάθος τοῦ ἐδάφους ἀκόμη θλιβερὰ λίγος καπνός. Κι' ἡ μικρὴ λευκὴ βενζινακάτο ῥομουλκοῦσε τὸ σκελετὸ τοῦ κολοσοῦ, ἀργὰ καὶ μελαγχολικά, μέσα στο λιμάνι.

Πήγαμε τ' ἀπόγευμα κι' εἶδαμε ἀπὸ κοντὰ τὸ λείψανο τῆς πυρκαϊᾶς, μὲ τὰ καπνισμένα καὶ ξεθαμμένα σιδερικά του καὶ μὲ τοὺς δὺο-τρεις τενεκέδες τῆς βενζίνης ποὺ εἶχαν μείνει ἀπ' τὴν καταστροφὴ. Μὰ ὁ μικρὸς ἀδερφός τῶν δρισκε ἀκατανόητο :

—Πυρκαϊὰ ἀκούς ἐκεῖ μέσα στὴ θάλασσα! Νερὸ δὲν εἶχαν ὅσο ἤθελαν ; Τί ἄλλο τοὺς χρειαζόταν ;

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΛΙΒΑΣ

'Αγαπητοί μου,

ΑΡΓ' τὸ φετεινὸ καλοκαίρι. Τὸ καταλαβαίνου με τελοσπάντων·Κι' ἐνῶ ἄλλα περνοῦσαν χωρὶς νὰ μᾶς κάνουν οὔτε κρῦο οὔτε ζέστη, αὐτὸ ἐννοεῖ νὰ μᾶς...ψῆσῃ. Ἀκόμα καὶ τὸ λίβα μεταχειρίστηκε, —τὸ θερμὸ ἐκείνον ἄνεμο ποὺ σπάνια φτάνει ὡς τὴν Ἀθήνα. Γιατί ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακριὰ. Ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ, τὴ Λιβία, τὴ Σαχάρα. Καὶ συνήθως στὸ δρόμο του ἀπαντᾷ ἐμπόδια, —ἄλλα ρεύματα, δροσερότερα, ποὺ τὸν ἐξουδετερώνουν. Φέτος τίποτα. Τὰ ἐνίκησε ὅλα. Κι' ἀφοῦ τόλμισε τὴ μεσημβρινὴ Εὐρώπην, κατέβηκε καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ λίβα στὴν πρωτεύουσα, ἔγινε τὴν προπερασμένη Κυριακὴ, 31 Ἰουλίου. Ἀξέχαστη ἡμέρα, παιδιὰ μου ! Ἀπὸ τὸ πρῶτ' φροσσοσε λαύρα. Κι' ὡς τὸ μεσημέρι ἡ Ἀθήνα, χωρὶς ὑπερβολή, εἶχε γίνῃ ἕνας φούρνος. Φαντασθῆτε μόνο

ὅτι σὲ πολλὰ σημεία ἡ θερμοκρασία, στὴ σκιὰ, ἔφτασε τοὺς 42 καὶ τοὺς 45 βαθμούς ! Στὸν ἥλιο ἦταν 65 ! Κι' ὅλα τὰ πράγματα ἔκαιγαν. Τὰ ἔδλα, τὰ μέταλλα, τὰ ὑφάσματα. Ἐπιανε τοὺς πηροῦνι σου νὰ φᾶς, κι' ἐνόμιζες πὼς βγήκε κι' αὐτὸ ἀπ' τὴ φωτιά ὅπως καὶ τὸ φαί. Ἐπιανε νὰ φορέσῃς τὸ πουκάμισό σου, κι' ἐνόμιζες πὼς ἦταν ὁ μυθολογικὸς ἐκείνος χιτὼν τοῦ Νέσσου. Ἐκλείνες τὸ παράθυρό σου γιὰ νὰ μὴ μπαῖν ὁ λίβας, ἔκλεινες μὲ τὴ βεντάλια ἄερα καί, ἀντὶ νὰ δροσιστῇς, φλογιζόσουν. Τί μαρτύριο ! Ἡ μόνη ἀνακούφιση ποὺ ἔβρισκαν οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, ἦταν νὰ βρέχουν τὸ κεφάλι τοὺς μὲ παγωμένο νερὸ καὶ νὰ κάνουν ψεχασμούς μὲ νερωμένη κολώνια. Ποῦ ὕπνος, ποῦ διάδασμα, ποῦ γράψιμο ! Κι' ἐγὼ ἀκόμα, ποῦ ἔχω ἕνα ψηλὸ καὶ δροσερὸ γραφεῖο, —τὸ θερμόμετρό μου, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ἀνέβηκε παρὰ μόνο 35 τοὺς 29 Ρεωμόρου, δηλαδὴ μόλις 35. ἑκατονταδύμω, —ἀναγκάστηκα νὰ φάσω κάθε ἐργασία καὶ νὰ τριγυρίσω στὸ σπίτι σὰν τρελλός, ὡς ποὺ νὰ γείρῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ βγῶ ἔξω νὰ ναναιρέσω λίβα.

Εὐτυχὴς κανένα τέτοιο κακὸ δὲν βαστά ποτὲ στὴν Ἀθήνα. Μερικοὶ δημοσιογράφοι, τρομαγμένοι, ἀνέβηκαν τὴν Κυριακὴ ἐκείνη στὸ Ἀστεροσκοπεῖο, νὰ ρωτήσουν τί θὰ συμβῇ. Κι' ἕνας ἀστρονόμος τοὺς ἐβεβαίωσε πὼς θὰ φυσήσῃ μπάτης.

—Μὰ πότε ; ρώτησαν μὲ ἀγωνία ἐκείνοι.

—Ἀδριο ! ἀποκρίθηκε ὁ ἀστρονόμος.

Πραγματικῶς, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε ἡ πάλιν μεταξὺ λίβα καὶ μπάτης. Κι' ὁ δροσερὸς μπάτης ἐνίκησε κι' ὁ φλογερός λίβας... τὸ ἔστριψε γιὰ τὴν Ἀφρικὴ. Ἐτσι φτηνὰ γλυτώσαμε κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Μὰ τί τὰ θέλετε ! Τὸ θυμάμαι ἀκόμα καί... ἰδρῶνω. Μοῦ φαίνεται δὲ πὼς ἔχουν πολὺ μεγάλο δίκιο ἐκείνοι ποὺ λένε, πὼς ἀπὸ τὰ δυὸ κακά, τὸ κρῦο καὶ τὴ ζέστη, πὺ ἀνυπόφορο εἶναι τὸ δεύτερο. Γιατί δὲν ἔχεις καὶ μὲ τί νὰ τὸ πολεμήσῃς. Πρέπει δηλαδὴ νὰ σὲ λυπηθῇ ὁ μπάτης, ποὺ δὲν εἶναι βέβαια στὸ χέρι σου. Ἐνῶ τὸ χειμῶνα, καὶ στὸ μεγαλύτερο κρῦο, ἀνάβεις φωτιά, κοκκουλώνεσαι, πίνεις ἕνα τσάι, ἕνα φασιδόμηλο, καὶ ζεσταίνεσαι. Ψέμματα ;

Λέγε ἀκόμη πὼς τὸ καλοκαίρι εἶναι γιὰ τοὺς φτωχοὺς κι' ὁ χειμῶνας γιὰ τοὺς πλοῦσιους. Μὰ καί 'ς αὐτὸ, μοῦ φαίνεται, ἔχουν λάθος. Γιατί ἂν τὸ χειμῶνα, κι' ὁ πὺ φτωχὸς ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, μπορεῖ νὰ ζεσταθῇ, τὸ καλοκαίρι δὲν μπορεῖ νὰ δροσιστῇ παρὰ ὁ πλοῦσιος. Φυσικά ! αὐτὸς μόνον, σὲ μιά ζέστη σὰν τῆς Κυριακῆς, θὰ μὴ σταυτωκίνητὸ του καὶ θὰ

κόψῃ μίλλια ὡς ποὺ νὰ ῥῆ τὴ δρεσιὰ. Θάναθ' στὸ βουνό, θὰ κατεβῇ στὴ θάλασσα, θὰ περάσῃ στὸ ἀντικρινὸ νησί, θὰ τραβήξῃ μακρότερα. Γιατί ἔχει καὶ κόττερο, ἢ νοικιάζει δταν θέλῃ. Ὁ φτωχὸς ὅμως θὰ καθήσῃ στὸ σπίτι του, δηλαδὴ στὸ φούρνο του, ἢ τὸ πολὺ-πολὺ θὰ πάῃ ὡς τὸ Ζάππειο ἅμα βραδυάσῃ. Κι' ὁ πάγοξ κοστίζει..

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς στὰ κλίματά μας δὲν χρειάζεται νὰ παρασχοῦντο μαστε γιὰ τέτοια. Οὔτε Ρωσία εἶν' ἐδῶ οὔτε Κόγγο. Κι' οἱ μεγάλες ζέστες καὶ τὰ μεγάλα κρῦα λίγο βαστούν. Μόλις πέρασε μιά ἐβδομάδα ἀπὸ τὴν Κυριακὴ ἐκείνη ὡς σήμερα ποὺ σᾶς γράφω. Καὶ τὸ θερμόμετρό μου δείχνει 24, καὶ τὸ δροσερὸ ρεῦμα ποὺ σχηματίζεται μεταξὺ τῶν δυὸ ἀνοικτῶν παραθύρων, μοῦ παίρνει τὰ χαρτιά ἢ τὰ κάνει νὰ πλαταγίσουν ἐνοχλητικώτατα. Σταθῆτέ, πρέπει νὰ κλείσω τὸ ἕνα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΣΧΕ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ' (Συνέχεια)

Ἄλλοι ἀπὸ φόβο, ἄλλοι ἀπὸ φρόνησιν, ἄλλοι πάλι γιατί κοιμώνταν μὲ τὸν βαρὺ ἐκείνον ὕπνο ποὺ εἶναι τὸ πρόνομιο αὐτῶν ποὺ δουλεύουν σὲς βαρεῖες δουλειές.

Μόνον ἡ Διονυσία πῆγε νὰ πλαγιάσῃ χωρὶς νὰ πῇ τίποτα γιὰ τὸ χέρι τῆς.

Χαμογελοῦσε μόνον τῆς, σὰν νὰ τὸ θεωροῦσε μεγάλο καλὸ γι' αὐτὴν· ἔτσι κανεὶς δὲν ὑποφιάσθηκε τίποτα.

Δοκίμασε νὰ γδυθῇ γιὰ νὰ πλαγιάσῃ. Δὲν μπόρεσε ὅμως. Ἐκπλώθηκε λοιπὸν στὸ κρεβάτι τῆς ντυμένη, ἔριξε μιά κουβέρτα στὰ πόδια τῆς κι' ἀποκοιμήθηκε.

Κανένα ὄνειρο, οὔτε κανέναν ἐφιάλτη δὲν ἤλθε νὰ ταράξῃ τὸν ἥσυχο καὶ γαλήνιο ὕπνο τῆς...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ', σηκώθηκε, σὰν πάντα, στὴν ὥρα τῆς γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά τῆς, ἐνοίωσε ὅμως πὼς τὸ χέρι τῆς ἦταν βαρὺ καὶ τὴν ἐμπόδιζε σὲς κινήσεις τῆς. Ὅσο ἐυπνοῦσε κι' ἐνοίωθε τὸν ἐκνὸς τῆς, τόσο καταλάβαινε πὼς ἦταν βαρύτερο καὶ πὼς τῆς πονοῦσε περισσότερο. Δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ πλυθῇ, οὔτε νὰ κτενισθῇ, οὔτε νὰ βάψῃ τὰ παπούτσια τῆς. Οὔτε φωνὴ νὰ κόψῃ, οὔτε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φαγητὸ ποὺ θάπαιρνε μαζί τῆς.

«—Τί πειράζει, σκέφθηκε, ἂς φύγω καὶ μιά φορὰ χωρὶς νὰ φάω. Φτάνει νὰ μὴ λείψω ἀπὸ τὸ καθάρισμα, νὰ μὴν τρομάξουν οἱ γονεῖς μου καὶ νὰ μὴ δώσω στὴν Τρουσέτ τὴν εὐχαρίστηση νὰ μὲ νομίζῃ σκοτωμένη ἀπὸ τὴν ἐκρήξιν.

«Εἶναι βαρὺ τὸ δεξί μου χέρι. Θὰ σοῦ δουλέψω κι' ἐγὼ μὲ τ' ἀριστερό.

Κατέβηκε κάτω στὴ σκάλα. Ἕνας κρῖος ἄερας ἐμπαινε ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ ἦταν κουρελιασμένη, πρὸ πάντων ἀπὸ κάτω. Οἱ τάβλες τοῦ τραπεζιοῦ ἦσαν πεσμένες κατὰ γῆς καὶ τὸ δωμάτιο παρουσίαζε μίαν ὄψιν ἀπάσια. Ἡ Διονυσία παρατηροῦσε στὸ φῶς τῆς μικρῆς τῆς λυχνίας ὅλη αὐτὴ τὴν ἄδικα καὶ παράλογη καταστροφὴ.

Τῆς φαίνότανε παράξενο, ἀλλὰ ἦταν τόσο ἥσυχη, τόσο ἥρεμη, ποὺ τῆς ἐρχόταν σχεδὸν ὄρεξη νὰ χαμογελάσῃ.

Καὶ ὅμως τὸ χέρι τῆς τὴν στενωχωροῦσε πολὺ. Τὴν ἐμπόδιζε νὰ διορθώσῃ, ὅσο λίγο κι' ἂν ἦταν, τὴν ἀκαταστασία αὐτὴ καὶ πρὸ πάντων νὰ σηκώσῃ τὰ πράγματα ποὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὸ πρόχωμά τῆς.

Ἐκοίταζε ὁλόγυρά τῆς ὅλη αὐτὴ τὴν ἀταξία μὲ περιέργεια καὶ χωρὶς κανένα φόβο, βότερα ἀπὸ τὴ χθελαινοδραβυλὴ τρομάρα.

Ἡ Διονυσία δὲν καταλάβαινε καλὰ καλὰ πὼς ἦταν ἥσυχη. Γιατί ἀπὸ τὴ σπασμένη πόρτα οἱ κακοὶ ἄνθρωποι μπόρουν νὰ ξανάρθουν μιά χαρὰ, καὶ νὰ τὰ κάμουν θάλασσα. Κι' ὅλα αὐτὰ θὰ στοίχιζαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ξαναφτιασθοῦν ἢ νὰ διορθωθοῦν.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνας φόβος γιὰ πράγματα, ἐνῶ στὴν καρδίᾳ τῆς μέσα ἐννοίωθε νὰ πλημμυρῇ ἕνα αἰσθημα λυτρωμοῦ, κάτι ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ξαναγεννιέται, ποὺ τὴν γέμιζε ὁλόκληρη καὶ τὴν ἐκυρίευε.

Σ' αὐτὴ τὴν πνευματικὴ διάθεση, ἡ Διονυσία πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Κουριέρ. Ὁ δρόμος εἶναι μακρὸς καὶ γιὰ νὰ τῆς φαίνεται ἐξουόρατος, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ἕνα λαϊκὸ τραγούδι τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ποὺ τὴν ἔχουν προστάτρια οἱ καθαρίστριες καὶ ποὺ φέρνει δῶρα στὰ παιδιά, ὅπως ὁ Ἀγ. Βασίλης στὰ μέρη μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'.

Χέρι βαρὺ...καρδιά ελαφρά.

Ὅταν ἡ Διονυσία τελείωνε τὸ τραγούδι τῆς τὸ ξανάρχιζε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κι' ἔτσι, χαρούμενη σὰν τὸ πουλάκι, ἔφτασε στὴν πόρτα τῆς σάλας.

Ἡ Τρουσέτ ἦταν κιόλας ἐκεῖ καὶ τὴν παραμόνευε. Γιατί ὁ Δουμποῦκ τῆς εἶχε πῇ μυστικὰ γιὰ τὸ σχέδιό τους καὶ στὸ Κουριέρ εἶχε μαθευθῇ πὼς εἶχαν βάλῃ δυναμῆτ' σὲ κάποιο σπίτι τοῦ Κονδέ.

Ἡ Διονυσία πρυχωροῦσε χαρωπὴ καὶ τραγουδώντας.

Ἡ Τρουσέτ τὴν βλέπει σαστισμένη. Ἡ Διονυσία νὰ τραγουδῇ ! Τί σημαίνει τοῦτο ; Αὐτὸ δὲν εἶχε γίνῃ ποτὲ ὡς τώρα καὶ πούθενά.

Καὶ τραγουδεῖ σήμερα !..

—Καλημέρα, Τρουσέτ ! τῆς λέγει μὲ θάρρος ἡ Διονυσία, περνώντας ἀπὸ

κοντὰ τῆς, ἐνῶ ἐκείνη ξαφνιασμένη νομίζει πὼς βλέπει ὄνειρο.

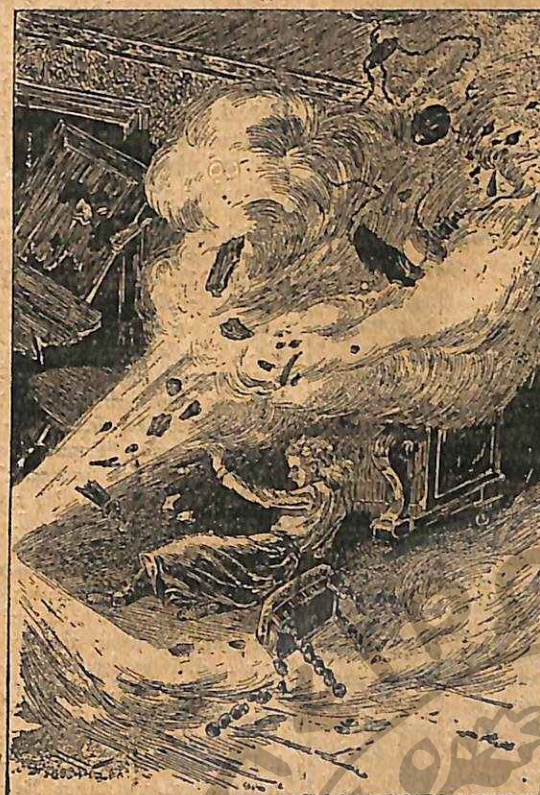
Ποτὲ ἡ Διονυσία δὲν τῆς μίλησε πρῶτῃ.

Καὶ τὴν καλημερίζει σήμερα !..

Οὔτε μπόρεσε ν' ἀποκριθῇ στὴν καλημέρα τῆς. Τὴν ἄφησε νὰ περάσῃ καὶ μὲ τὸ βλέμμα τὴν παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ.

Ἡ Διονυσία μῆκε χαρούμενη μέσα στὴ σάλα. Τὸ φέρισμό τῆς, τὸ περπάτημά τῆς τόσο λίγο μοιάζουν μὲ τὰ συνειθισμένα, ποὺ θαρρεῖς καὶ εἶναι μιά ἄλλη, καινούργια.

—Γιατί αὐτὸ τὸ λυπημένο πρόσωπο ; λέγει φαιδρὰ τῆς Ζωῆς, ποὺ μὲ τὸ

«Ἡ Διονυσία εἶχε πέσει μὲ τὸ σκαμνὶ τῆς...»
(Σελ. 285 στ. β')

κουρασμένο τῆς ὕψος ἐδείχνε τὴν ἀνησυχία ποὺ τὴν κυρίευε. Ἐλα νὰ χορεύουμε μιά πόλκα γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης.

Κι' ἀρπάξει ἀπὸ τὴν μέση τὴ συντροφισσά τῆς σὲ τρελλὸ χορὸ, ἐπάνω σὲς πλάκες τῆς σάλας.

Ἡ Ζωὴ τὴν παρατηρεῖ μὲ κατάπληξη, ἐνῶ ἐκείνη συντροφεῖ τὸ χορὸ τῆς μουρμουρίζοντας ἕνα εὐθυμο σκοπὸ πόλκας.

Ἡ Τρουσέτ ποὺ φθάνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ, δὲν πιστεῖται τὰ μάτια τῆς. Δὲν εἶχε ἰδῇ ποτὲ ὡς τώρα τὴ Διονυσία νὰ χορεύῃ.

Καὶ χορεύει σήμερα !..

Ἡ Τρουσέτ εἶναι ἔξω φρενῶν. Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ ἀποτελέσματα ποὺ φέρνει ἡ δυναμίτῃ ; Τί ἀπογοήτευση θὰ

νοιώσῃ ἂν τὸ μάθῃ ὁ Δουμποῦκ !...

—Κοιτάχτε λοιπὸν αὐτὲς τίς μοῦμιες, φωνάζει στὸν ἀρχιεργάτη, σὰν νὰ τοῦ λέγῃ νὰ βάλῃ καμμιὰ τιμωρία σὲς δυὸ χορευτρίες.

Ὁ ἀρχιεργάτης ἔρχεται σιγά-σιγά σέρνοντας τὰ παπούτσια τῶν σὲς πλάκες. Ἡ Διονυσία τὸν βλέπει, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ χορεύῃ τραγουδώντας, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μὲ τὸ πρόσωπο εὐτυχισμένο.

Ἡ φρόνιμη Διονυσία νὰ χορεύῃ ! Πρωτάκουστο. Αὐτὴ ποὺ ἦταν ἄξια νὰ μετρήσῃ ὅλα τὰ χαλίκια, παρὰ ν' ἀφήσῃ νὰ τῆς ἐφεύγῃ ἕνα-δά !

Σταματᾷ μπροστὰ τῆς καὶ τῆς λέγει ἀστεειώμενος.

—Γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν Ἀγία Αἰκατερίνη, βέβαια, ἔ !

—Αὐτὸς εἶν' ὁ ἕνας λόγος, ἀποκρίνεται ἡ Διονυσία.

—Καὶ ὁ ἄλλος ποῖος εἶναι ; ρωτᾷ μὲ περιέργεια.

—Ὁ ἄλλος ; Εἶναι ἡ δυναμίτῃ... ποὺ μᾶς κάνει καὶ πηδοῦμε, ἀπαντᾷ ἡ Διονυσία χορεύοντας ὁλοένα.

Καὶ ὅμως οὔτε ὁ χορὸς, οὔτε τὸ καθάρισμα ποὺ ἔκανε ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν τῆς γιάτρεψαν βέβαια τὸ πονεμένο χέρι τῆς.

Μποροῦσε ἀκόμη νὰ τὸ ἀπλώνῃ ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ νὰ μαζεύῃ τίς γκρίζες πέτρες. Τῆς ἦταν ὅμως πολὺ κουραστικὸ νὰ κουβαλῇ τὸ καλάθι τῆς γεμάτο γιὰ νὰ τὸ ἀδειάσῃ στὸ σωρὸ. Ἦταν πολὺ βαρὺ καὶ ἡ κούραση τοῦ ἐνὸς χεριοῦ ἔκανε νὰ πονῇ τὸ ἄλλο.

...Ἦταν στὸν τελευταῖο τῆς δρόμο.

Ἡ Διονυσία πῆρε τὸ γεμάτο τῆς καλάθι μ' ἕνα χέρι, τὸ σήκωσε ὡς τὸ γόνατο καὶ ἀπὸ κεί μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα, τὸ ἀκούμπησε στὴ μέση τῆς. Ἀλλὰ στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ καὶ ν' ἀποθέσῃ κατὰ γῆς τὸ καλάθι τῆς γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Σχεδὸν τὴν ἔδρα στυμῇ φθάνει ἡ Τρουσέτ, ἀρπάζει τὸ καλάθι, κι' ἀδειάζει τὸ περιεχόμενον στὸ δικὴ τῆς τὸ σωρὸ. (Ἐπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Σκοτεινά, μαύρα σύννεφα

χίτων ἀπὸς καύρα,

χίτων ἀπὸς ποὺ ὑψώθηκαν

ἀπὸ τὸ κῦμα ὡς τῶσρα.

Χίτων κίονες κι' ἀρούστυλα,

καὶ μαγικά παλάτια,

σὲ νέους ρυθμούς χιλιόμορφους

ποὺ πλανεύουν τὰ μάτια.

...Κι' ὅλο πὺ θόλα γίνονται

μὲς τῇ θλιμμένη ἐσπέρα,

κι' ἀγῶνα-ἀγῶνα οὐβύνονται

βαθιά στὴ δύση πέρα...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΙΛΙΝΟ

"Ήταν φθινοπωρινής απόγεμα ημέρας, βροσκόμουνα στην εξοχή και πέρα εκεί ο άγερσας σκορπούσε κάτω τα νεκρά και τα κίτρινα σπασμένα φύλλα των δέντρων που ήταν αριά και γυμνωμένα.

"Ο ήλιος γέρνει από ψηλά, ξαναφωτίζει και σβύνει, το στερνό χύνει φέγγισμα, το στερνό φως του χύνει. Πάνω στα χόρτα περπατώ, τα νεκρά τρίζουν φύλλα και νιώθω τώρα εσώβαθα μια κρύα άνοτριχίλα.

Κύνος

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

"Ήθελα να ρίξω μια τουφεκιά. Ήθελα να σκοτώσω ένα πουλάκι. Την επιθυμία μου δεν μπορούσα να την κρατήσω, Παραμόνευα σε κάτι χαμηλά πενκάκια με το τουφέκι στα χέρια. Περίμενα, περίμενα, μά τίποτα! Θύρεεις επίτηδες καθήκαν τα πουλιά... Εάφνον όμως ένα αηδονάκι κάθεται εκεί κοντά σ' ένα χαμηλό κλαράκι. «Επί τέλους!» είπα σιγά και σκόπευσα. Μπάμ! ακούστηκε στόν αέρα και έπεσε απότομα στη γη ένα σώμα. "Αφρησα το τουφέκι και έτρεξα σ' εκείνο το μέρος. Σκύβω και πέρνω... ένα κλαράκι που είχε πέσει, το κράτησα στα χέρια μου το κούταξα καλά καλά, συγκινήθηκα και με χαμόγελο χαρτί το άφρησα πάλι και έπεσε κάτω. Γύρισα γύρω μου μίση 'δω ε' αηδονάκι, αλλά πουθενά δεν φαινόταν. Πήρα τότε το όπλο μου και έφυγα κατευχαριστημένος.

Ρεναίος

Ο ΚΑΣΤΑΝΑΣ

Τόν βλέπαμε το σούρουπο πάντα στην γωνιά του δρόμου, τότε να ξεφλουδί τα κάστανα του και τότε να φισά τη φωτιά. Κουκουλωμένος, στο πολύ το κρύο, με το κουρελιασμένο του επανωφόρι, άφρινε την κλαψάριχη φωνή του να βγαίνει από τόν αδύνατο λαιμό του, σ' αν έβλεπε κανένα διαβάτη να περνά:

—Ζεστά κάστανα!! Ζεστά κάστανα!!

Τόν περασμένο χρόνο ήταν λιγότερος φορέας που γάνηκε. Μά φέτος καθόλου... Είναι άρρωστος, για ξη μακροιά από μίση; Δεν μπορεί να μάθο.

Μαυρομάτα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο Νίκος και ο Τάκης στοιχηματίζουν ποιος θα πρωτοκοιμηθεί. Και πλαγιάζουν.

Σε λίγο, ο Νίκος:

—Νά, εμένα με πήρε ο ύπνος... Και ο Τάκης:

—Ού! έχω βλέπω κι' όνειρο.. πώς μου μιλάς.

* * *

—Σε παρακαλώ, μαμμά, να με βάλεις φέτος 'ς ένα σχολείο, που οι τάξεις του να είναι στρωγυλές.

—Στρογγυλές; Γιατί;

—Γιατί τότε δεν θάχουν γωνίες... όπου στέκομαι διαρκώς!

* * *

"ΗΚαλλιόρη πήγε στο περιβάλλο του θείου της να πάρη κολοκυθάκια. Κι' ενώ ο περιβολάρης της τα έκοβε από την κολοκυθιά, του λέγει:

—Σε παρακαλώ να είναι φρέσκα.

—!!

* * *

Εστάλη υπό της 'Ορτενσίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

* * *

Αθήναι, 38 δδδς Εϋρεπίδου

τὴν 9 Αυγούστου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας πού τας λύνει ὁ "Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ". Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φαγεῶν ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μὴ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χρόνος, κατὰ σειράν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μεσημέρι καὶ καθὲς Κυριακῆς, πού κἀνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΑΥΤΟΝ τὸν καιρὸ, λαβαίνω πάσα πολλὰ γράμματα δυσανάγνωστα καὶ ἀκατάστατα. Γιατί; — Συνιστῶ τοὺς φίλους μου νὰ μὴ γράφουν καθαροῦτερον καὶ, τὸ καθεὶ τὸν μὴ στέλνουν, σὲ χωριστὸ χαρτί. Παιδικὰ Πνεύματα, κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα, ἀπαντήσεις σὲ Διαγωνισμοὺς κτλ. γραμμένα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν, σὰν ὑστερόγραφο (II) οὕτε τὸ λαβαίνω ὡς ὀφεί. Θυμίζω ἐπίσης πὺς καθεὶ χαρτί σας εἶτε μὲ γράμμα, εἶτε με κομμάτι, με δτιδὴ ποτε πού μου στέλνεται, πρέπει νὰ ὀνομάζῃ με τὸν ὄνομα σας, με τὸ ψευδώνυμό σας, με τὴ διευθύνσή σας καὶ με τὴ χρονολογία. Τὸ ψευδώνυμο μάλιστα πρέπει νὰ γράφεται με κόκκινη μελάνη, διὰ νὰ ξεχωρίζῃ ἀπ' ὅλα.

Σχετικῶς με τὴν "Αθηναϊκὴ Ἐπιστολή" γιὰ τὸ χαμένο κοριτσάκι, ὁ "Ασχετοπέλης" μου γράφει γιὰ μιὰ συνήθεια πού, καθὼς διάβασε κάπου, ἔχουν οἱ Ἰάπωνες: "Εκεῖ πέρα, ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν στὸ λαιμὸ μιὰ μικρὴ πινακίδα, — ἕνα παντατὶρ νὰ πούμε, — πού γράφει τὸν ὄνομα τους καὶ τὴν κατοικία τῶν γονέων τους. Ἐτσι δὲν ἔχουν φόβο νὰ πάντων ὅτι καὶ τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο, πού δὲν ἤξερε νὰ πῇ πού εἶναι καὶ πού κάθεται. Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα πολὺ καλὸ μέσο, πού δὲν μποροῦσε κανεὶς, με μικρὸ ἔξοδο, νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ.

Ὁ κ. Φαίδων, Ρίτα, ἔλαβε τὸ γράμμα σου με τὸ ἐσώκλειστο καὶ... ἔμεινε ἔκθαμβος. Ἀλλὰ μόνον γιὰ μιὰ στιγμή. Γιατί συλλογίσθηκε ἄμεσως πὺς ὁ κακοαναθρεμμένος αὐτός, πού ἐτόλμησε νὰ σοῦ γράψῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν τέτοια πράγματα, εἶναι ἀπὸ τὴν εὐεαρέσει τῆς ἐξαιρέσεως πού σὰς εἶπε. Διαβάξῃ τὴν Διάπλαιν, ἀφοῦ σὲ ἐξήρ' ἀλλὰ διαβάξῃ

Ὁ κ. Φαίδων, Ρίτα, ἔλαβε τὸ γράμμα σου με τὸ ἐσώκλειστο καὶ... ἔμεινε ἔκθαμβος. Ἀλλὰ μόνον γιὰ μιὰ στιγμή. Γιατί συλλογίσθηκε ἄμεσως πὺς ὁ κακοαναθρεμμένος αὐτός, πού ἐτόλμησε νὰ σοῦ γράψῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν τέτοια πράγματα, εἶναι ἀπὸ τὴν εὐεαρέσει τῆς ἐξαιρέσεως πού σὰς εἶπε. Διαβάξῃ τὴν Διάπλαιν, ἀφοῦ σὲ ἐξήρ' ἀλλὰ διαβάξῃ

Ὁ κ. Φαίδων, Ρίτα, ἔλαβε τὸ γράμμα σου με τὸ ἐσώκλειστο καὶ... ἔμεινε ἔκθαμβος. Ἀλλὰ μόνον γιὰ μιὰ στιγμή. Γιατί συλλογίσθηκε ἄμεσως πὺς ὁ κακοαναθρεμμένος αὐτός, πού ἐτόλμησε νὰ σοῦ γράψῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν τέτοια πράγματα, εἶναι ἀπὸ τὴν εὐεαρέσει τῆς ἐξαιρέσεως πού σὰς εἶπε. Διαβάξῃ τὴν Διάπλαιν, ἀφοῦ σὲ ἐξήρ' ἀλλὰ διαβάξῃ

κι' ἀπὸ κείνα ἄλλα, ἀφοῦ ἐξήρ' νὰ γράφῃ ἔτσι. Τὸ ἕνα τοῦ πῶς σὲν "Αρετὴ καὶ τὸ ἄλλο σὲν "Κακία. Νὰ ἐλπίσουμε ὅτι αὐτὸ θὰ τοῦ γίνῃ μάθημα καὶ θὰ τοῦ βάλῃ πιά καὶ τὰ δύο τὸν πόδια, ὅχι σ' ἕνα παπούτσι, ἀλλὰ στὸν ἑσὶο δρόμο τὸν καλὸ;

Βλέπω, Ὑδατολόγη, ὅτι βρῆκες τὰ ὠραιότερα λόγια γιὰ νὰ ἐκφράσῃς τὰ αἰσθήματα πού σὲ πλημμυροῦν. Ἐλάβα καὶ τὸ συμπλήρωμα καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Ἀλήθεια, χαίρω ἰδιαιτέρως πού σάρεσουν τὰ Μαθηματικά. Πῶς εἶναι τίποτα χωρὶς αὐτὰ;

Καὶ κληνὸς, βλέπω, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑσθμῶν καὶ φάρας. Μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν του, ὅτι σὲ μιὰ ἔβδομάδα ἐκώστωσε τέσσερις λαγούς καὶ τρεῖς πέδιλους. Τὸ πρῶν τὸ περὶ τὴν κληνὴν καὶ τὸ βράδυ στὸ φάρεμα. Τὴν ὥρᾴ!

Μιὰ παλιά μου φίλη, εὐτυχισμένη σήμερα μητέρα, ἡ Σ. Κ., μὴ γράφει: "Ὅσο κι' ἂν αὐξήσῃς τὴ συνδρομή σου, πάντα θάσαι λίγο, γιατί σὲ εἶσαι ἀνεκτίμητη. Πόσο πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω! Μὲ βοηθεῖς τόσο σὲν ἀνατροπὴ τῶν παιδιῶν μου! Ἀσέτ' ἄρξιν νὰ σὲ λαμβάνουν, στὸ λέγω χωρὶς νὰ σὲ κολακάζω, ἔχουν καλὴν ἑστίαν... Συμμερίζονται κι' ἐγὼ τὴ χαρὰ τους καὶ, μὴ φανταίται πὺς κι' ἐγὼ γινώσκω μὲ τὸν εὐτυχισμένο παιδί. Κι' ἂν δὲν νερπόμενον τὰ χρόνια μου θὰ λάβαινα κι' ἐγὼ μέρος σὲν Ἀλληλογραφίᾳ σου καὶ τοὺς Διαγωνισμοῦς. Συγκρίνεται τώρα αὐτὰ μ' ἐκεῖνα πού λένε κάποια παιδιὰ: "Ἡ Διάπλαιν εἶναι γιὰ μεμπέδες!"

Ναί, ναί, Μελαγχολικὴ Εὐανθούλα, ἂς εἶσαι καλά πού με θυμήθηκες ὕστερ' ἀπὸ δὴν χρόνια... Ἄς εἶναι, γράφε μου τώρα πῶς σὺ καὶ ὅσα καὶ δὲν περᾶς. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἄριστα τοῦ ἀπαυτηρίου.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, Πανταχοῦ Παρῶν. Οἱ συνδρομητὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, με τὴ διαφορά τῶν νομισμάτων, ἐπλήρωναν ὡς τώρα πάρα πολὺ λίγα. Τὸ τέταρτο σχεδὸν ἀπ' ὅτι ἐπλήρωναν οἱ τοῦ Ἑσωτερικοῦ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ δικαιοσύνη καὶ ἰσότης. Γιατί μὴ πὺς 25 δραχμὲς ἔδω δὲν εἶναι ὅπως 25 φράγκα ἐκεῖ; — Τὸ ἔ. ἔ. πού βλέπεις κάποτε κοντὰ σὲ ἡμερομηνίες, σημαίνει ἐνεστώτος ἔτους: τὸ π. ἔ. σημαίνει παρελθόντος ἔτους: τὸ ν. ἔ. κοντὰ σὲ χρονολογίες, σημαίνει νέον ἔτος (δηλαδὴ κατὰ τὸ νέον Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ φράγκα, ὅπως λέγεται κοινῶς) καὶ π. ἔ. σημαίνει παλαιὸν ἔτος, δηλαδὴ τὸ ἰδικὸ μας Ἡμερολόγιον.

Ἡ ἀγαπητὸς μου συνεργάτης κ. Ι. Μ. Παναγιώτοπουλος με πληροφορεῖ, ὅτι παρέδωσε στὸν θίασο Βεάκη-Νέξερ ἕνα μονόπρακτο δράμα του. "Τὸ τρίτο καλοκαίρι", πού θὰ παιγθῇ προσεχῶς στὸ Ἀθῆναιον. Τὸ ἴδιο βράδυ θὰ παιγθῇ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ μιὰ δραματικὴ κωμωδία τοῦ νέου λογιῶν κ. Ν. Χρηστίδης: "Ἐνα τραγούδι πού σβύνει". Καὶ γιὰ τὰ δύο λέγονται ἀπὸ τώρα πολλὰ καλά.

Θέμο Μάσκα, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου. Γιὰ τοὺς ἐκεῖ ἐραστικὲς δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ κάμῃ τίποτα. Οἱ ἔδω ὅμως δέθηκαν νὰ παιχθῶν ἔργα νέων καὶ μπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ τὸ δικό σου, ἂν εἶναι καλὸ, νὰ παιγθῇ. Ἀμα ἀρξίσουν οἱ ἐργασίες τοῦ Συλλόγου, θὰ τὸ μάθῃς ἀπὸ μένα, καὶ τότε.

"Ὅχι, Χουσανγὴ, κανένα παράπονο δὲν ἔχω μαζὶ σου: μὴ γράφεις τώρα ὅσο πρέπει συχνά. Καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα, πού τόσο σάρεσουν, δὲ τελειώσουν τὸ Νοέμβριο.

Μὰ βέβαια, Κώστα Παπᾶ, πού γιὰ νὰ γράφῃ κανεὶς τέτοια μιὰ γλώσσα, πρέπει νὰ εἶναι καὶ φιλόλογος, δηλαδὴ πρέπει νὰ ἔχῃ μελετήσει τὴ Γραμματικὴν τῆς καὶ τὴ Λογοτεχνίας τῆς καλᾶ. Ἐκεῖνο ὅμως πού σὰς ἐσύστησε

δὲν ἔχω μαζὶ σου: μὴ γράφεις τώρα ὅσο πρέπει συχνά. Καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα, πού τόσο σάρεσουν, δὲ τελειώσουν τὸ Νοέμβριο.

Μὰ βέβαια, Κώστα Παπᾶ, πού γιὰ νὰ γράφῃ κανεὶς τέτοια μιὰ γλώσσα, πρέπει νὰ εἶναι καὶ φιλόλογος, δηλαδὴ πρέπει νὰ ἔχῃ μελετήσει τὴ Γραμματικὴν τῆς καὶ τὴ Λογοτεχνίας τῆς καλᾶ. Ἐκεῖνο ὅμως πού σὰς ἐσύστησε

ὁ κ. Φαίδων, εἶναι νὰ μὴ γράφετε κοινὰ ὅπως μιλᾶτε, ἀλλὰ νὰ κοινὰ πὺς γράφουν οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς καὶ αὐτὸν τοῦ τύπου νὰ μεταχειρίζεσθε. Ἐκτὸς τούτων καὶ τότε δὲν ἔχω μαζὶ σου: μὴ γράφεις πολὺ καλὰ τὴ δημοτικὴν. Κι' ἂν τὸ γράμμα σου δὲν εἶναι ὁμοειδὲς ἰδιωματικῶς τύπου (ἂς διώξῃς, ἂς ἔρτουμε, με φαίνεται κτλ.) θὰ ἦσαν ὑπόδειγμα. Ἀποφενγέ τα αὐτὰ, γράφε ἂς ἴδωμεν, ἂς ἔλθουμε, μὴ φανταίται, καὶ... ἡ κληνία σου κοπάει.

Καὶ κληνὸς, βλέπω, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑσθμῶν καὶ φάρας. Μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν του, ὅτι σὲ μιὰ ἔβδομάδα ἐκώστωσε τέσσερις λαγούς καὶ τρεῖς πέδιλους. Τὸ πρῶν τὸ περὶ τὴν κληνὴν καὶ τὸ βράδυ στὸ φάρεμα. Τὴν ὥρᾴ!

Μιὰ παλιά μου φίλη, εὐτυχισμένη σήμερα μητέρα, ἡ Σ. Κ., μὴ γράφει: "Ὅσο κι' ἂν αὐξήσῃς τὴ συνδρομή σου, πάντα θάσαι λίγο, γιατί σὲ εἶσαι ἀνεκτίμητη. Πόσο πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω! Μὲ βοηθεῖς τόσο σὲν ἀνατροπὴ τῶν παιδιῶν μου! Ἀσέτ' ἄρξιν νὰ σὲ λαμβάνουν, στὸ λέγω χωρὶς νὰ σὲ κολακάζω, ἔχουν καλὴν ἑστίαν... Συμμερίζονται κι' ἐγὼ τὴ χαρὰ τους καὶ, μὴ φανταίται πὺς κι' ἐγὼ γινώσκω μὲ τὸν εὐτυχισμένο παιδί. Κι' ἂν δὲν νερπόμενον τὰ χρόνια μου θὰ λάβαινα κι' ἐγὼ μέρος σὲν Ἀλληλογραφίᾳ σου καὶ τοὺς Διαγωνισμοῦς. Συγκρίνεται τώρα αὐτὰ μ' ἐκεῖνα πού λένε κάποια παιδιὰ: "Ἡ Διάπλαιν εἶναι γιὰ μεμπέδες!"

Ναί, ναί, Μελαγχολικὴ Εὐανθούλα, ἂς εἶσαι καλά πού με θυμήθηκες ὕστερ' ἀπὸ δὴν χρόνια... Ἄς εἶναι, γράφε μου τώρα πὺς καὶ ὅσα καὶ δὲν περᾶς. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἄριστα τοῦ ἀπαυτηρίου.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, Πανταχοῦ Παρῶν. Οἱ συνδρομητὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, με τὴ διαφορά τῶν νομισμάτων, ἐπλήρωναν ὡς τώρα πάρα πολὺ λίγα. Τὸ τέταρτο σχεδὸν ἀπ' ὅτι ἐπλήρωναν οἱ τοῦ Ἑσωτερικοῦ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ δικαιοσύνη καὶ ἰσότης. Γιατί μὴ πὺς 25 δραχμὲς ἔδω δὲν εἶναι ὅπως 25 φράγκα ἐκεῖ; — Τὸ ἔ. ἔ. πού βλέπεις κάποτε κοντὰ σὲ ἡμερομηνίες, σημαίνει ἐνεστώτος ἔτους: τὸ π. ἔ. σημαίνει παρελθόντος ἔτους: τὸ ν. ἔ. κοντὰ σὲ χρονολογίες, σημαίνει νέον ἔτος (δηλαδὴ κατὰ τὸ νέον Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ φράγκα, ὅπως λέγεται κοινῶς) καὶ π. ἔ. σημαίνει παλαιὸν ἔτος, δηλαδὴ τὸ ἰδικὸ μας Ἡμερολόγιον.

Ἡ ἀγαπητὸς μου συνεργάτης κ. Ι. Μ. Παναγιώτοπουλος με πληροφορεῖ, ὅτι παρέδωσε στὸν θίασο Βεάκη-Νέξερ ἕνα μονόπρακτο δράμα του. "Τὸ τρίτο καλοκαίρι", πού θὰ παιγθῇ προσεχῶς στὸ Ἀθῆναιον. Τὸ ἴδιο βράδυ θὰ παιγθῇ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ μιὰ δραματικὴ κωμωδία τοῦ νέου λογιῶν κ. Ν. Χρηστίδης: "Ἐνα τραγούδι πού σβύνει". Καὶ γιὰ τὰ δύο λέγονται ἀπὸ τώρα πολλὰ καλά.

Θέμο Μάσκα, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου. Γιὰ τοὺς ἐκεῖ ἐραστικὲς δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ κάμῃ τίποτα. Οἱ ἔδω ὅμως δέθηκαν νὰ παιχθῶν ἔργα νέων καὶ μπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ τὸ δικό σου, ἂν εἶναι καλὸ, νὰ παιγθῇ. Ἀμα ἀρξίσουν οἱ ἐργασίες τοῦ Συλλόγου, θὰ τὸ μάθῃς ἀπὸ μένα, καὶ τότε.

"Ὅχι, Χουσανγὴ, κανένα παράπονο δὲν ἔχω μαζὶ σου: μὴ γράφεις τώρα ὅσο πρέπει συχνά. Καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα, πού τόσο σάρεσουν, δὲ τελειώσουν τὸ Νοέμβριο.

Μὰ βέβαια, Κώστα Παπᾶ, πού γιὰ νὰ γράφῃ κανεὶς τέτοια μιὰ γλώσσα, πρέπει νὰ εἶναι καὶ φιλόλογος, δηλαδὴ πρέπει νὰ ἔχῃ μελετήσει τὴ Γραμματικὴν τῆς καὶ τὴ Λογοτεχνίας τῆς καλᾶ. Ἐκεῖνο ὅμως πού σὰς ἐσύστησε

δὲν ἔχω μαζὶ σου: μὴ γράφεις τώρα ὅσο πρέπει συχνά. Καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα, πού τόσο σάρεσουν, δὲ τελειώσουν τὸ Νοέμβριο.

Μὰ βέβαια, Κώστα Παπᾶ, πού γιὰ νὰ γράφῃ κανεὶς τέτοια μιὰ γλώσσα, πρέπει νὰ εἶναι καὶ φιλόλογος, δηλαδὴ πρέπει νὰ ἔχῃ μελετήσει τὴ Γραμματικὴν τῆς καὶ τὴ Λογοτεχνίας τῆς καλᾶ. Ἐκεῖνο ὅμως πού σὰς ἐσύστησε

κανονικά. Κι' αὐτὸ τὸ ποιηματάκι τοῦ δελφίνι μιὰ πρόσοδο σὲ δία. — "Τυχερὸ εἶναι". Πολὺ νόστιμα κομματακάκια δὲν μποροῦσε νὰ γραφοῦν ἀπὸ συνομιλίες με μικρὰ παιδιὰ, πού γράφουν τόσο ἀποδοτικὰ συμπεράσματα. Κι' αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ νοστιμότερα. — "Ὁ μὴν ψάλλοις". Παράφρασις βέβαια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναστροφή, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἐκδότητος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναστροφὴν λαμβάνουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ λ. ἀντικρινὸν δὲ ἀδύνατα καὶ δὲ ἀπὸ Κ. ἢ κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: Εὐανθὴ Ρουμανοῦλα, κ. (Α'). Καλότηχος, ἀ. (ΝΠ). Γηραιὸς Εὐρώτας, ἀ. (Α'). Ἀλάν τῶν Λισσιάν, ἀ. (III). Ἀριστοφάνης, ἀ. (I). Τσουχτρά, κ. (Α'). Ἐλβρία, κ. (NB). Κάκ. Ὀμηρος, ἀ. (Κακ). Λευκοκύναντος Αἰγιάλος, ἀ. (ΜΣ). Θερόδων, ἀ. (XX). Γκιτέλα, κ. (Κα). Κόραξ ὁ Ἀνίκητος, ἀ. (I). Ἀοράτη Μάσκα, ἀ. (I) Παιδί τοῦ Σιπύλου, ἀ. (ΑΖ). Λορελάι, κ. (ΕΦ).

Παρακαλεῖται νὰ στείλῃ ἄλλο ψευδώνυμον ὁ κ. Δημ. Βαρθολαί, διότι διαβήτην ἔχον.

Ἀναρώσεις ψευδωνύμων: Μελαγχολικὴ Εὐανθούλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ 4 τὰς περιπέλειον 20 λεπτὰ ἢ λέξεις. Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ τὰ λάξουν: ὁ Γάιος Γραχχος με Εὐανθ. Βιοιστήν, Μοσχόμ. τῶν Παρισίων, Ἀδίσ. Βέλος, Μπερ. Μπαντάνον, Ζικοτό, Ἀγιοναυτλῆν, — ἡ Δόξα Ματωμένη με Καλαμ. Λουλούδι, Γρηγοριον Ε', Μιτῆρα Ἑλλάδα, Τριανταφυλλῆ, Μιφίδα, Ἐπαναστάτην, Ἀγιοκατάσκο, Σκόρπια Φύλλα. — ἡ Κλωθὴ με Αἰδωμάνα, Βεατρίκη, Τρελλὴν Χορεύτριαν, — ἡ Στρομπελοῦ με Μικράν Πιρηνί, Πισαν, Παρθαλὸν Γατον, Χρυσμαλ. τ. Σφακιῶν, Μαυροῦναν, Διαβολόπαυδον, Ἰων. Οὐρανόν, Μιτῆρα Ἑλλάδα, Τριανταφυλλῆ, Μιφίδα, Ἐπαναστάτην, Ἀγιοκατάσκο, Σκόρπια Φύλλα. — ἡ Κλωθὴ με Αἰδωμάνα, Βεατρίκη, Τρελλὴν Χορεύτριαν, — ἡ Στρομπελοῦ με Μικράν Πιρηνί, Πισαν, Παρθαλὸν Γατον, Χρυσμαλ. τ. Σφακιῶν, Μαυροῦναν, Διαβολόπαυδον, Ἰων. Οὐρανόν, Μιτῆρα Ἑλλάδα, Τριανταφυλλῆ, Μιφίδα, Ἐπαναστάτην, Ἀγιοκατάσκο, Σκόρπια Φύλλα. — ἡ Κλωθὴ με Αἰδωμάνα, Βεατρίκη, Τρελλὴν Χορεύτριαν, — ἡ Στρομπελοῦ με Μικράν Πιρηνί, Πισαν, Παρθαλὸν Γατον, Χρυσμαλ. τ. Σφακιῶν, Μαυροῦναν, Διαβολόπαυδον, Ἰων. Οὐρανόν, Μιτῆρα Ἑλλάδα, Τριανταφυλλῆ, Μιφίδα, Ἐπαναστάτην, Ἀγιοκατάσκο, Σκόρπια Φύλλα.

Ἐγὼ δὲ, Προαιώνιος Πόθος, μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδι τῆς ψεύτικης πυρκαϊῆς, πού ἐκούδωλσε στὸ σπῆτι σας καὶ τὴν ἀντλία. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστον καὶ γιὰ τὰ καθήκοντα τῆς... νοικοκυρᾶς, πού τὰναλαμβάνεις ἐσὺ, ὅταν λυτῇ ἡ μαμμὰ σου, ἀφοῦ δὲν ἔχῃς μεγαλύτερη ἀδελφὴ.

"Ὁραῖος Ἐπιστολὴς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀνδονολάλητος, Ἀστέρι τῆς Φυλῆς, Ἰδεοανακάτωμα, Μονάριβη, Ἐορδουπος Ζεύς, Θέλιμα, Λεσβιακὸς Ἀστέρι, Θοραβένουσα Ὑπεροφάνεια, Ἀνυχος, Σπανιόλα, Ἀδελ. Ματωμένη, Ἀροκάκια, Λαοισαυδὸν Ἀγναδάνι, Ἀφελὴς Κυπριοπολίτα, Ταγγάνα, Αἰθῶνος Οὐρανός, Ἀνιμῶν, Γάιος Γραχχος, Ροδόδακτιλ Ἀδουόλα καὶ Βασιλεὺς Ἀδελ. μᾶς. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγελίας σου καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ τὸν λόγια, συμπληρώματα, ξεσπάσματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ πρῶτῃν φορὰν στέλλοντας, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: — "Ὁραῖος". — "Ἡ Φαλῶνα". — "Ὁ τύπος". — κτλ. — Παιδ. Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς ποιοποιημένης Σελίδος: "Ερμος μύλος". Ὁ φίλος μας Σκόρπια Φύλλα ἐξελέσται

τῆρα Ἑλλάδα, Καρχαλέτσον, Καρδιογνώστην, Καρούμπαν, Ροβερσιόνην, Ἰππολύτων. — τὸ Ἀγοροκόριτσο με Ρίταν, Ἀγριοκατάσκο, Ψευτικο Γέλιο, Μπερμπαντάνον. — ὁ Γυλὸς τοῦ Ἀετοῦ με Σόρα Νιτνατοῶκα, Πλανόδιον.

Ἡ Διάπλαιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἰωάννην Γ. Τάσση (ἔλαβα, εὐχαριστῶ μὴν ἀργῆς τόσο γὰρ μὴ γράφῃς ἢ Μ. δὲν ἔξωδω τώρα πού μένει) Πούλιαν (ἔλαβα καὶ τὰ δύο γράμματά σου καὶ συγμεροφῶν) καλὸ ταξίδι: τὴν συμπόσειν νὰ φεύγῃς με βαπόρι πού ἔχει γιὰ ὄνομα τὸ ψευδώνυμόν σου!) Παπαγάλον (ἂν καὶ ἀργά, σὲ συλλυποῦμε: τί μεγάλη ἀπώλεια! γράφῃς μου νὰ παρηγορηθῶ!) Μοσχολάγκαν τῶν Παροισίων (μόνο Παιδ. Π

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' --- 710)

Εἰσερχόμενος σὸν Διαπλαστικό-σμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὄλες.
Σινὶδρ Πελιάσκο

(ΚΒ' --- 711)

Ροδὸδάκτυλῃ Ἀγούλῃ, κάρ-
ταν σου ἐστεῖλα· τὴν ἔλαβες;
Μικρὰ Πριγκίπισσα

(ΚΒ' --- 712)

Αγρολουλουλὸ, Διαβολάκι τῆς
Μαζαρίτας, σὺς εὐχόμεαι ἔτη
πολλά.
Παναγῆ Παρῶν

(ΚΒ' --- 713)

Σύλλογε Κόσμε, εὐχαριστῶ θερ-
μῶς. Δοῖς: Ἀντὶν Θεοδο-
σιάδου, Λουτρά Αἰδηψοῦ.

(ΚΒ' --- 714)

Ροδὸδάκτυλῃ Ἀγούλῃ
*Κκίλα, σὺν τοῖς βρεῖς με
εἰμι ὁ: Ἀριστοφάνης*

(ΚΒ' --- 715)

ΠΟΤΕΛΕΣ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:
*Α. Μ. Μυστικῶν: Α' Βραβεῖον:
Δόξα Ματωμένη, Β': Ἰοῖνια
Βάρνα. — Κάρτ-ποστάλ: Α' Βρα-
βεῖον: Βυζαντινὸς Ἀετός.*

(ΚΒ' --- 716)

Ατθίς, δέχσαι ἀλληλογραφίαν
καὶ ἀνταλλαγὴν c. p.; Ἀ-
πάντησε. *Ἰδεῶδες Ἑλλήνων*

(ΚΒ' --- 717)

Ρίτα, μὴν ἔχω νὰ λάβω γράμ-
μα σου· τί γίνεσαι ἐσὺ ἡ τακ-
τικῇ.
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' --- 718)

Ενα λαθακι: Ἡ Ἀράχνη εἶναι
ἡ ἰδίᾳ ἡ Μέμφις, ἡ δὲ Χά-
ρυβδὶς ἡ ἀδελφοῦλας. N'est-
ce pas? *ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ*

(ΚΒ' --- 719)

Ἰερὰ Συμμαχία, λίγο πιὸ ζεστή,
γιατὶ παγώσαμε μὲ τὶς κρυά-
δες σας, ἂν καὶ εἶναι καλοκαίρι.

(ΚΒ' --- 720)

Σόρα Πμουκῶ, ὅτι ὦρα κ' ἂν
μᾶς θέλεις, εἴμεθα παρόντες.
ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(ΚΒ' --- 721)

Εὐχαριστῶ τὸ Πλίγκι Πλόγκι
γιὰ τὴ θερμὴν τοῦ ὑποστήριξι.
ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(ΚΒ' --- 722)

Ρίτα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς
θερμὲς σου εὐχάς.
ΕΥΠΗΝΗΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(ΚΒ' --- 723)

Χάρυβδὶς, νὰ μὴν ξαναστεῖλῃς
τὶς κάρτες σου ἀπ' τὴν Ἀλε-
ξάνδρεια καὶ νὰ γράφῃς καὶ δι-
αβολάκος.

(ΚΒ' --- 724)

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ
*Νέμε Ἐκδικητὴ, σὲ ἀνεκάλυψα,
εἶσαι ὁ Κ. Τσίλιας.*

(ΚΒ' --- 725)

Μεῖμαρίδης
*Συμπαθῶν Ἐπαναστάτην, κη-
ρῦττω πόλεμον ἐναντίον «Κυ-
κλάδων». (Προσεχῶς ἀποτελέσ-
ματα.) Ἑλληνικὸν Ἰδανικόν*

(ΚΒ' --- 726)

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
*Ελευθερωτὴς τῆς Πατρίδος=
Θεοχ. Κρεῖττης.*

(ΚΒ' --- 727)

Εἰσάγει Εὐπνύμα, νὰ σὲ ξεσκε-
πάσω ;; αὐτὰ !!!
ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' --- 728)

Εἰσάγει Εὐπνύμα, νὰ σὲ ξεσκε-
πάσω ;; αὐτὰ !!!
ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' --- 729)

Εἰσάγει Εὐπνύμα, νὰ σὲ ξεσκε-
πάσω ;; αὐτὰ !!!
ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' --- 730)

Εἰσάγει Εὐπνύμα, νὰ σὲ ξεσκε-
πάσω ;; αὐτὰ !!!
ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' --- 730)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν
πρωτοτύπου «Εἰσαθε ὑπὲρ τῆς
γυναικειᾶς ψήφου ἢ ὄχι καὶ γι-
ατί». Προθεσμία δέμηνας: Συμμε-
τοχὴ 50 λεπτοῦ. Βραβεῖα τρία. Δο-
ξασμένον Τσολλὶν p. r. Ἀθῆναι.
Δοξασμένος Τσολλίας

(ΚΒ' --- 6271)

ΚΝΩΣΙΕ, σοὺ στέλνω Μ. Μυστ.
Ἀναμμένο ἰδικά σου.
ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ

(ΚΒ' --- 728)

ΠΠΟΛΥΤΕ, ἔλαβα Μ. Μ. Σὲ
εὐχαριστῶ. Σοὺ στέλνω τὰ ἰδι-
κά μου.
ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΒ' --- 729)

Α. Τ., τὸ γράμμα τὸ στείλα στον
κ. Παπαδόπουλο. Φαίνεται
ὅτι δὲ θάχῃ διαβάσει τὸ «Savoir
vivre» Εὐγελ!
ΡΙΤΑ

(ΚΒ' --- 730)

ΑΟΡΑΤΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗ, ξητῶ
τὴ συνδρομὴν σου... Τιμώρη-
σε λοιπὸν τοὺς ἐχθροὺς τῆς
ΡΙΤΑΣ

(ΚΒ' --- 731)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ»
Σ. Ε. Ν. ἔπειθι βλέπουμαι πῶς
Σ. κοιμᾶσαι βαθεῖα, ἀρχίζουμε
τὰς ἀποκαλύψεις μας: Ε = Ἐσπε-
ρος = Μιχαλόπουλος, Ν = Νιαγά-
ρας = Σπαρέρας, Γίος τῆς Νυκτός
= Γεωργιάδης, Μελησιγενής =
Σαῖτας: Ἐλευθέρο Πουλί = Ἀνα-
στασιάδου, Ἀσπρούλα = Ἀξαρίδης,
Μέγας Κεῖς = Χρόνης, Ἀγρίμι =
Καίπα Ε (Ἀθῆναι) Παλιόροια =
Καίπα Ε (Σμύρνη), Δόξα = Παν-
λίδου.

(ΚΒ' --- 732)

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ
«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΥΝΑ»

(ΚΒ' --- 733)

Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα ὅσους
ἐλάβον μέρος εἰς τὸν πρῶτον
Διαγωνισμόν μας. Ἀναμείνεται
τὸν δεῦτερον Πρωτότυπον Δια-
γωνισμόν καὶ τὰ σπάνια δῶρα
του. Ὁ Πρόεδρος: ΠΑΝΕΛ-
ΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ, Ὁ ἱ. ἐν.
Γραμμ: ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(ΚΒ' --- 734)

ΤΟ ΕΞΕΚΕΠΑΣΜΑ: Μαύρη
Ἀράχνη = Ἐμ. Βεῖνόγλου,
Τριφύλλι = Χρηστὶνᾶ Βεῖνόγλου.
Τρέμετε!!! ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' --- 735)

ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, τὸ
ὥραϊόν σου τετραδικὸν μὲ κα-
τενθουσίαν. Τὶ θὰ πῇς γιὰ τὸ
πρωτὸ δικό μου; Ἀλληλογρα-
δοῦμε; Περιμένω.
ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(ΚΒ' --- 736)

Ανταλλάσσω Μ.Μ. με Ρίταν, Ρο-
βεσπιέρον καὶ Βοσκοπόλαν
τοῦ Αἵνου. Ἀπαντῶ τάχιστα.
Κυδωνιάτης.

(ΚΒ' --- 737)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ἔμα: πορτογαλὶ, ὀμάδες, ζῶα,
πτηνὰ, διάφορα σκίτσα.
Προθεσμία μῆνας. Βραβεῖα πέν-
τε. Δικαίωμα συμμετοχῆς δωρε-
μῇ, ἢ γράσια πέντε. Τὰ εἰσπρα-
χθησόμενα (καθὼς καὶ τῶν ἐπο-
μένων διαγωνισμῶν) διατεθῇσον-
ται ὡς κεφάλαιον διὰ τὴν ἰδου-
σιν τοῦ προαναγγελλέντος Ἠλ.
Κομιτάτου. Δοῖς P. J. N. British
poste - Restante, Galata - Con-
stantinople.

(ΚΒ' --- 738)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 739)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 740)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 741)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 742)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 743)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 744)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 745)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 746)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 747)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 738)

«ΕΝΩΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ»

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΙ

«ΕΛΛΗΝΟΠΛΙΣ»

«ΚΡΗΤΗ»

«ΤΡΙΛΑΔΙΑ»

«ΑΜΥΝΑ»

«ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ»

«ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ»

«ΟΛΥΜΠΟΣ»

«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

«ΟΡΧΟΜΕΝΟΣ»

«ΦΑΡΑ»

«ΚΥΚΛΑΙΕ»

ΣΥΝΕΜΑΧΗΣΑΝ καὶ ἔχοντες
σκοπὸν τὴν ἑνωσὶν ὅλων τῶν Συλ-
λόγων προσκαλοῦν τοὺς Συλλό-
γους καὶ Συνδρομητὰς νὰ ἑνω-
θοῦν. Οἱ δεχόμενοι ἄς γράψουν
στον «Ελληνόπουλο» Ναυάρχου
Μήτην 32, Πειραιῶ.

(ΚΒ' --- 739)

Ανίκητοι, αὐτὰ! τὴν ἐπάτατε.
Δὲν εἶμαι ὁ Δερδενέας.
ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ

(ΚΒ' --- 740)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασι-
κόσμον, χαιρετῶ ἀπαξάπαν-
τας ἐκτὸς τῆς Σόρας Λεζινέβ καὶ
τῶν φίλων τῆς διὰ λόγους εὐνοή-
τους.
ΣΗΡΑΝΥΟΓ

(ΚΒ' --- 741)

Δόξα Ματωμένη, Ἀφ. Γυμνα-
σιόπαι, Χλωμασμένο Ἀγρό-
καὶ Σένη, c. p. ἔλαβον. Ἀλληλο-
γραφοῦμεν; Δέχεσθε; στείλατε.
Ἰαβέρης

(ΚΒ' --- 742)

Ρίτα, πῆς τῆς φιλενάδας σου,
ἂν ἔχῃ κουνούπια, ἔχω συν-
τηγῇ.
Ἰαβέρης

(ΚΒ' --- 743)

Ἰδρύνωμεν πρῶτην «ΔΥΑΝΔΡΙΑΝ»
μὲ πρωτοφανῆ σκοπόν.
Ἀρχηγός: Κᾶκ' Ὀμηρος.
ὑπαρχηγός: Καλότυχος.
Ἰαβέρης

(ΚΒ' --- 744)

Ρίτα, Τριανδρία, Ἀφελῇ Γυ-
μνασιόπαι, δέχεσθε φίλιαν μας;
Μπερμπαντάκο, καλὸς ἦλθες.
ΔΥΑΝΔΡΙΑ

(ΚΒ' --- 745)

Τί λέει τὸ Μαργιολάκι; Ὅποιος
τοῦ στείλῃ πρῶτος Μ. Μυστι-
κά, θὰ ἀνταμειφθῇ μὲ 20 τετρά-
δια ἄγραφι !!!
Ἰαβέρης

(ΚΒ' --- 746)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ,
Ἐγγράφαι μελῶν — Ἰππῶται: Ἐ-
ναέριος, Ἀφελῇς Ἑλληνο-
πούλα, Πέγκροφ, Ἀρχικαλαμπου-
ριστής, Ἐνας. — Δόκιμοι: Τηβε-
νοφόρος. — Ἀλληλογραφία: Ἐ-
ναέριον Ἐνεργήσατε κατὰ βούλη-
σιν, ἀρκεῖ νὰ μᾶς κρατεῖτε ἐνη-
μέρους. Καταστατικὸν στέλλομεν
εἰς ἐγγράφηντας. — Ἀνακλύσεις:
Δόξα. Στρατηλάτ. — Μ. Κυρια-
λίδου, Δόξα. — Ἑλληνοπούλα =
Θ. Σταυριανός, Ἐπαναστάτης =
Κ. Δευκαδίκης, Θλίμη. Κισσός =
Γ. Νόνης, Ἑλλ. Ὀνειρο = Ἰ. Ἀ-
ποστολόπουλος, Ὀνειρος = Γ.
Μιχαλόπουλος, Πανελ. Ὀνει-
ρον = Π. Σαμουήλ.

(ΚΒ' --- 747)

Βασιλεῖς: ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ
*Σόρα Λεζινέβ, Σηρετυέλ, Καρ-
διογνώστη, εἶμαι σύμμαχος
σας. Ἀφαντήνης*

(ΚΒ' --- 748)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 749)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 750)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 751)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 752)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 753)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 754)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 755)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 756)

Ανταλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οὐδὲν ὁδοῦτε Συλλόγον. Γρά-
ψατε: Γ. Βουγιούκαν, Καλάμας.

(ΚΒ' --- 748)

Διαπλαστικόπουλα, Διαπλαστικό-σμο

λες, ἀλληλογραφῶ Γαλλί-
Γερμανιστῇ, Ἀγγλιστῇ, Ἑλλή-
στῇ. Γράψατε Πειρακτῆριον, p.
Καβάλαν. *Ἀφαντήνης*

(ΚΒ' --- 749)

Παρακαλῶ τὸν Σόρα Λεζινέ-
β, Σηρετυέλ, Ἀφ. Γυμνασι-
ῶν, Ἐπαναστάτην, Νέον Βολταίρον,
παναστάτην, Σανθὸν Βιολιστῇ,
Ἀγιοαναπλῆτην, Μπερμπαντῇ,
Μοσχολάγῃ τ. Παρισ., Ζικ.
Ἀδέσπ. Βέλος: Νὰ δεχθοῦν
τακτικὴν μου πρόσκλησιν εἰς
Μ. Μυστ. ΓΑΙ-ΟΣ ΓΡΑΚΧΟ

(ΚΒ' --- 750)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΙ»
Α'. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ
*Νοῖς ὡπ νοκατικ
Ἰκκ ἠνξ ὁδβοβν
Ἰβννβξβν ἰεξβν
Ἰξννβν, ὁξπξξβν*

(ΚΒ' --- 751)

Εἶνε δημῶδες αἰνίγμα δημο-
εὐθὲν ἐφέτος εἰς τὴν «Διαπλασ-
τικῇ» καὶ νὰ γραφῇ τὸ κλειδί. Βρα-
βεῖα. Α'. ἑξαμηνίος συνδρομῇ
1923. Β'. Λάουρα μετὰ δύο
μυθίων Παῖδ. πνεύματος. Γ'. Κ.
κινος Βράχος. Προθεσμία
στεῖλατε p. r. Ἀθῆναι.

(ΚΒ' --- 752)

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ! ΚΑΙ ΟΛΟΙ
Ἰαβέρης

(ΚΒ' --- 753)

Διαπλαστικόπουλα, Διαπλαστικό-
σμο, χαιρετῶ. Σπαθὶ Κωνσταν-
τίνου, εἴμεθα ὁμόφρονες. Ἀλ-
λογραφῶ μὲ ἀπαξάπαντας.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΘΑΜΑ

(ΚΒ' --- 754)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ:
Σταγγέλλω σὸν Διαπλαστικό-
σμο τὸ Νίκο Τζουτζάκη,
λειποτάτην τοῦ Νεκροτοφείου.
Φιδὲς = Μ. Σταυριανός.
ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' --- 755)

Ελα, Μπερμπαντάκο, μὴν
εἶναι πῶς δὲν καταλαβαίνω
ἔρεϊς πῶς δὲν μιλῶ γιὰ τὰς
Μεμφίδες

(ΚΒ' --- 756)

Ἰππνῆμα Ἑλλάδας, ὁ Μπερ-
μπαντάκος σου ὑπαγόρευσε
τὴν τὴν ἀγγελίαν;
Μεμφίδες